

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

63e jaargang

24 augustus 2020

Inhoud

IV *Informatie*

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2020/C 279/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	1
---------------	---	---

V *Bekendmakingen*

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2020/C 279/02	Zaak C-92/18: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 25 juni 2020 — Franse Republiek/Europees Parlement [Beroep tot nietigverklaring – Institutioneel recht – Protocol betreffende de plaats van de zetels van de instellingen, van bepaalde instanties, organen, organisaties en diensten van de Europese Unie – Europees Parlement – Begrip “begrotingszitting” die wordt gehouden te Straatsburg (Frankrijk) – Artikel 314 VWEU – Uitoefening van de begrotingsbevoegdheid tijdens een extra plenaire zitting in Brussel (België)]	2
2020/C 279/03	Zaak C-570/18 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 25 juni 2020 — HF/Europees Parlement (Hogere voorziening – Openbare dienst – Europees Parlement – Arbeidscontractant – Artikelen 12 bis en 24 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie – Psychisch geweld – Verzoek om bijstand – Recht om te worden gehoord – Afwijzing van het verzoek om bijstand – Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Omvang van de rechterlijke toetsing)	2
2020/C 279/04	Zaak C-729/18 P: Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 25 juni 2020 — VTB Bank PAO, voorheen VTB Bank OAO/Raad van de Europese Unie, Europese Commissie (Hogere voorziening – Beperkende maatregelen naar aanleiding van acties van de Russische Federatie die de situatie in Oekraïne destabileren – Plaatsing van rekwirantes naam op de lijst van entiteiten waarop beperkende maatregelen van toepassing zijn – Evenredigheidsbeginsel – Recht op eigendom – Recht om een economische activiteit uit te oefenen)	3

2020/C 279/05	Zaak C-730/18 P: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 25 juni 2020 — SC / Eulex Kosovo (Hogere voorziening – Arbitragebeding – Personeel van internationale missies van de Europese Unie – Intern vergelijkend onderzoek – Niet-verlenging van een arbeidsovereenkomst – Handeling die niet onlosmakelijk verbonden is met de overeenkomst)	4
2020/C 279/06	Zaak C-731/18 P: Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 25 juni 2020 — Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank)/Raad van de Europese Unie, Europese Commissie (Hogere voorziening – Beperkende maatregelen naar aanleiding van acties van de Russische Federatie die de situatie in Oekraïne destabiliseren – Plaatsing en vervolgens handhaving van rekwirantes naam op de lijst van entiteiten waarop beperkende maatregelen van toepassing zijn – Motiveringsplicht – Kennelijke beoordelingsfout – Recht op effectieve rechterlijke bescherming – Misbruik van bevoegdheid – Recht op eigendom – Gelijke behandeling)	4
2020/C 279/07	Gevoegde zaken C-762/18 en C-37/19: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 25 juni 2020 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rayonen sad Haskovo en de Corte suprema di cassazione — Italië, Bulgarije) — QH/ Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (C-762/18), CV/ Iccrea Banca SpA (C-37/19) (Prejudiciële verwijzing – Sociale politiek – Bescherming van de veiligheid en de gezondheid van werknemers – Richtlijn 2003/88/EG – Artikel 7 – Werknemer die onrechtmatig is ontslagen en wiens wederindienstneming door de rechter is bevolen – Uitsluiting van het recht op de niet-opgenomen jaarlijkse vakantie met behoud van loon voor de periode tussen het ontslag en de wederindienstneming – Ontbreken voor diezelfde periode van het recht op een financiële vergoeding voor de niet-opgenomen jaarlijkse vakantie in geval van een daaropvolgende beëindiging van de arbeidsverhouding)	5
2020/C 279/08	Zaak C-835/18: Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Curte de Apel Timișoara — Roemenië) — SC Terracult SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara –Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor [Prejudiciële verwijzing – Belastingheffing – Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Richtlijn 2006/112/EG – Correctie van een factuur – Ten onrechte gefactureerde belasting – Teruggaaf van onverschuldigd betaalde belasting – Btw-verleggingsregeling – Handelingen met betrekking tot een belastingtijdvak waarover reeds een belastingcontrole is uitgevoerd – Fiscale neutraliteit – Doeltreffendheidsbeginsel – Evenredigheid]	6
2020/C 279/09	Zaak C-14/19 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 25 juni 2020 — Satellietcentrum van de Europese Unie/ KF, Raad van de Europese Unie [Hogere voorziening – Personeel van het Satellietcentrum van de Europese Unie (Satcen) – Arbeidscontractant van Satcen – Klachten wegens psychisch geweld – Administratief onderzoek – Verzoek om bijstand – Schorsing van het personeelslid – Tuchtprocedure – Tuchtrechtelijk ontslag van het personeelslid – Commissie van beroep van Satcen – Toekenning van exclusieve bevoegdheid om kennis te nemen van geschillen inzake het personeel van Satcen – Beroep tot nietigverklaring – Artikel 263, eerste en vijfde alinea, VWEU – Beroep tot schadevergoeding – Artikel 268 VWEU – Bevoegdheid van de Unierechter – Ontvankelijkheid – Voor beroep vatbare handelingen – Contractuele aard van het geschil – Artikelen 272 en 274 VWEU – Effectieve rechterlijke bescherming – Artikel 24, lid 1, tweede alinea, laatste volzin, VEU – Artikel 275, eerste alinea, VWEU – Beginsel van gelijke behandeling – Motiveringsplicht van het Gerecht – Onjuiste opvatting van de feiten en het bewijs – Rechten van de verdediging – Beginsel van behoorlijk bestuur]	7
2020/C 279/10	Zaak C-18/19: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof — Duitsland) — WM/ Stadt Frankfurt am Main (Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Richtlijn 2008/115/EG – Gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven – Omstandigheden van bewaring – Artikel 16, lid 1 – Inbewaringstelling in een gevangenis met het oog op verwijdering – Onderdaan van een derde land die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid)	7
2020/C 279/11	Zaak C-24/19: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 25 juni 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad voor Vergunningsbetwistingen — België) — A e.a./ Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen [Prejudiciële verwijzing – Richtlijn 2001/42/EG – Milieueffectbeoordeling – Stedenbouwkundige vergunning voor de bouw en exploitatie van windturbines – Artikel 2, onder a) – Begrip “plannen en programma’s” – Voorwaarden voor de verlening van de vergunning die zijn neergelegd in een besluit en een omzendbrief – Artikel 3, lid 2, onder a) – Nationale handelingen die een kader vormen voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor projecten – Ontbreken van een milieubeoordeling – Handhaving van de gevolgen van nationale handelingen en van de op basis daarvan verleende vergunningen wanneer is gebleken dat die handelingen onverenigbaar zijn met het Unierecht – Voorwaarden]	8

2020/C 279/12	Zaak C-116/19 P: Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 25 juni 2020 — Gregor Schneider / Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) [Hogere voorziening – Openbare dienst – Tijdelijk functionarissen – Interne reorganisatie van diensten van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) – Nieuwe tewerkstelling – Rechtsgrondslag – Artikel 7 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie – Dienstbelang – Substantiële wijziging van werkzaamheden – Kwalificatie – Overplaatsing – Misbruik van bevoegdheid – Recht om te worden gehoord – Motiveringsplicht – Recht op een eerlijk proces – Effectieve rechterlijke bescherming – Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie]	9
2020/C 279/13	Zaak C-131/19 P: Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 25 juni 2020 — Europese Commissie / CX (Hogere voorziening – Openbare dienst – Tuchtprocedure – Rechten van de verdediging – Recht om te worden gehoord – Bijlage IX bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie – Artikel 4 – Mogelijkheid voor de ambtenaar die niet kan worden gehoord, om zijn opmerkingen schriftelijk in te dienen of zich te laten vertegenwoordigen – Artikel 22 – Horen van de ambtenaar door het tot aanstelling bevoegd gezag vóór de vaststelling van de tuchtmaatregel – Aangevoerd onvermogen van de ambtenaar om te worden gehoord en om schriftelijke opmerkingen te maken of zich te laten vertegenwoordigen – Beoordeling van het medisch bewijs – Ontbreken van antwoord van het Gerecht van de Europese Unie op de in eerste aanleg aangevoerde argumenten)	10
2020/C 279/14	Zaak C-215/19: Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus — Finland) — procedure ingeleid door Veronsaajien oikeudenvaltovantayksikkö [Prejudiciële verwijzing – Belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Richtlijn 2006/112/EG – Diensten – Artikel 135, lid 1, onder l) – Vrijstelling van btw – Verhuur van onroerend goed – Begrip “onroerend goed” – Daarvan uitgesloten – Artikel 47 – Plaats van de belastbare handelingen – Diensten met betrekking tot onroerende goederen – Uitvoeringsverordening (EU) nr. 282/2011 – Artikelen 13 ter en 31 bis – Serverkasten – Colocatediensten]	10
2020/C 279/15	Zaak C-231/19: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 2 juli 2020 [verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Verenigd Koninkrijk] — BlackRock Investment Management (UK) Limited/Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs [Prejudiciële verwijzing – Fiscale bepalingen – Belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Richtlijn 2006/112/EG – Vrijstellingen – Artikel 135, lid 1, onder g) – Vrijstellingen voor het beheer van gemeenschappelijke beleggingsfondsen – Eén enkele prestatie die wordt gebruikt voor het beheer van gemeenschappelijke beleggingsfondsen en van andere fondsen]	11
2020/C 279/16	Zaak C-380/19: Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 25 juni 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Düsseldorf — Duitsland) — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. / Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG (Prejudiciële verwijzing – Consumentenbescherming – Richtlijn 2013/11/EU – Alternatieve geschillenbeslechting – Artikel 13, leden 1 en 2 – Verplichte informatie – Toegankelijkheid van informatie)	12
2020/C 279/17	Zaak C-477/19: Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgericht Wien — Oostenrijk) — IE / Magistrat der Stadt Wien [Prejudiciële verwijzing – Instandhouding van de natuurlijke habitats en van de wilde flora en fauna – Richtlijn 92/43/EEG – Artikel 12, lid 1 – Systeem van strikte bescherming van diersoorten – Bijlage IV – Cricetus cricetus (veldhamster) – Voortplantings- en rustplaatsen – Beschadiging of vernieling – Verlaten plaatsen]	12
2020/C 279/18	Zaak C-684/19: Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Düsseldorf — Duitsland) — mk advokaten GbR / MBK Rechtsanwälte GbR (Prejudiciële verwijzing – Merken – Richtlijn 2008/95/EG – Artikel 5, lid 1 – Gebruik in het economische verkeer van een teken dat gelijk is aan of overeenstemt met een merk van een derde voor waren en diensten die dezelfde zijn als of soortgelijk zijn aan die waarvoor dat merk is ingeschreven – Draagwijdte van de woorden “het gebruik” – Advertentie die in opdracht van een in het economische verkeer actieve persoon op een website wordt geplaatst en vervolgens op andere websites wordt overgenomen)	13

2020/C 279/19	Zaak C-36/20: Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 25 juni 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Juzgado de Instrucción nº 3 de San Bartolomé de Tirajana — Spanje) — procedure betreffende VL (Prejudiciële verwijzing – Prejudiciële spoedprocedure – Asiel- en immigratiebeleid – Gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming – Richtlijn 2013/32/EU – Artikel 6 – Toegang tot de procedure – Verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan bij een autoriteit die krachtens het nationale recht bevoegd is om dergelijke verzoeken te registreren – Verzoek dat wordt gedaan bij andere autoriteiten die wellicht dergelijke verzoeken ontvangen, maar krachtens nationaal recht niet voor de registratie ervan bevoegd zijn – Begrip “andere autoriteiten” – Artikel 26 – Bewaring – Normen voor de opvang van personen die om internationale bescherming verzoeken – Richtlijn 2013/33/EU – Artikel 8 – Bewaring van de verzoeker – Redenen voor bewaring – Beslissing waarbij een verzoeker in bewaring is gesteld vanwege het gebrek aan huisvestingscapaciteit in een humanitair opvangcentrum)	14
2020/C 279/20	Zaak C-319/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sofiyski gradski sad (Bulgarije) op 17 april 2019 — KPKONPI/ZV, AX, “Meditsinski tsentar po dermatologia i estetchna meditsina PRIMA DERM” OOD	14
2020/C 279/21	Zaak C-798/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 29 oktober 2019 door Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël tegen de beschikking van het Gerecht (Eerste kamer) van 5 september 2019 in zaak T-337/19, Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël / Europese Commissie, Europese Raad	16
2020/C 279/22	Zaak C-893/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 3 december 2019 door Roxtec AB tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 24 september 2019 in zaak T-261/18, Roxtec/EUIPO — Wallmax	16
2020/C 279/23	Zaak C-80/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal București (Roemenië) op 12 februari 2020 — Wilo Salmson France SAS / Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți	17
2020/C 279/24	Zaak C-81/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal București (Roemenië) op 12 februari 2020 — SC Mitliv Exim SRL / Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili	18
2020/C 279/25	Zaak C-99/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Alba Iulia (Roemenië) op 24 februari 2020 — Siebenburgisches Nugat SRL, Hans Draser Internationales Marketing / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vănilor — Direcția Regională Vama Brașov — Biroul Vamal de Interior Sibiu	18
2020/C 279/26	Zaak C-116/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Timișoara (Roemenië) op 28 februari 2020 — SC Avio Lucos SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central	19
2020/C 279/27	Zaak C-145/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 24 maart 2020 — DS / Porsche Inter Auto GmbH & Co KG, Volkswagen AG	20
2020/C 279/28	Zaak C-148/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Köln (Duitsland) op 16 maart 2020 — AC / Deutsche Lufthansa AG	21
2020/C 279/29	Zaak C-149/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Köln (Duitsland) op 16 maart 2020 — DF / Deutsche Lufthansa AG	21
2020/C 279/30	Zaak C-150/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Köln (Duitsland) op 17 maart 2020 — BD / Deutsche Lufthansa AG	22
2020/C 279/31	Zaak C-152/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Mureș (Roemenië) op 30 maart 2020 — DG, EH / SC Gruber Logistics SRL	23
2020/C 279/32	Zaak C-157/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Düsseldorf (Duitsland) op 3 april 2020 — FI / Eurowings GmbH	23
2020/C 279/33	Zaak C-177/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Győri Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Hongarije) op 7 april 2020 — “Grossmania” Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. / Vas Megyei Kormányhivatal	24

2020/C 279/34	Zaak C-178/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Fővárosi Törvényszék [voorheen Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Hongarije)] op 7 april 2020 — Pharma Expressz Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. / Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet	24
2020/C 279/35	Zaak C-189/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 5 mei 2020 — Laudamotion GmbH / Verein für Konsumenteninformation	25
2020/C 279/36	Zaak C-190/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 5 mei 2020 — DocMorris NV / Apothekekammer Nordrhein	26
2020/C 279/37	Zaak C-197/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Hamburg (Duitsland) op 7 mei 2020 — KAHL GmbH & Co KG tegen Hauptzollamt Hannover	26
2020/C 279/38	Zaak C-210/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 30 maart 2020 — Rad Service Srl Unipersonale e.a./Del Debbio SpA e.a.	27
2020/C 279/39	Zaak C-215/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Verwaltungsgericht Wiesbaden (Duitsland) op 19 mei 2020 — JV / Bondsrepubliek Duitsland	27
2020/C 279/40	Zaak C-216/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Hamburg (Duitsland) op 7 mei 2020 — C.E. Roeper GmbH / Hauptzollamt Hamburg	29
2020/C 279/41	Zaak C-220/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Giudice di Pace di Lanciano (Italië) op 28 mei 2020 — XX/OO	29
2020/C 279/42	Zaak C-222/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Verwaltungsgericht Wiesbaden (Duitsland) op 27 mei 2020 — OC / Bondsrepubliek Duitsland	30
2020/C 279/43	Zaak C-224/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Sø- og Handelsret (Denemarken) op 29 mei 2020 — Merck Sharp & Dohme BV, Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S en H. Lundbeck A/S / Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S en 2CARE4 ApS	31
2020/C 279/44	Zaak C-232/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Landesgericht Berlin-Brandenburg (Duitsland) op 3 juni 2020 — NP / Daimler AG	33
2020/C 279/45	Zaak C-248/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Högsta förvaltningsdomstol (Zweden) op 9 juni 2020 — Skatteverk / Skellefteå Industrihus Aktiebolag	34
2020/C 279/46	Zaak C-252/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hamburg (Duitsland) op 10 juni 2020 — CY / Eurowings GmbH	34
2020/C 279/47	Zaak C-255/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Commissione tributaria regionale del Lazio (Italië) op 10 juni 2020 — Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Gaeta/Punto Nautica	35
2020/C 279/48	Zaak C-257/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Varhoven administrativen sad (Bulgarije) op 9 juni 2020 — “Viva Telekom Bulgaria” EOOD/Direktor na Direktsia “Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” — Sofia	36
2020/C 279/49	Zaak C-262/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rayonen sad Lukovit (Bulgarije) op 15 juni 2020 — VB / Glavna direktzia “Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kam Ministerstvo na vatreshnite raboti	37
2020/C 279/50	Zaak C-263/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Korneuburg (Oostenrijk) op 15 juni 2020 — Airhelp Limited / Laudamotion GmbH	37
2020/C 279/51	Zaak C-270/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Korneuburg (Oostenrijk) op 18 juni 2020 — AG e.a. / Austrian Airlines AG	38
2020/C 279/52	Zaak C-275/20: Beroep ingesteld op 23 juni 2020 — Europese Commissie / Raad van de Europese Unie	39

2020/C 279/53	Zaak C-287/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hamburg (Duitsland) op 30 juni 2020 — EL en CP/ Ryanair Designated Activity Company	39
Gerecht		
2020/C 279/54	Zaak T-330/20: Beroep ingesteld op 28 mei 2020 — ACMO e.a./GAR	41
2020/C 279/55	Zaak T-338/20: Beroep ingesteld op 27 mei 2020 — KI/ eu-LISA	42
2020/C 279/56	Zaak T-358/20: Beroep ingesteld op 11 juni 2020 — Net Technologies Finland/REA	42
2020/C 279/57	Zaak T-377/20: Beroep ingesteld op 18 juni 2020 — KN/EESC	43
2020/C 279/58	Zaak T-384/20: Beroep ingesteld op 16 juni 2020 — OC (*)/ Commissie	44
2020/C 279/59	Zaak T-389/20: Beroep ingesteld op 23 juni 2020 — KO/Commissie	45
2020/C 279/60	Zaak T-390/20: Beroep ingesteld op 17 juni 2020 — Scandlines Danmark en Scandlines Deutschland/Commissie	45
2020/C 279/61	Zaak T-391/20: Beroep ingesteld op 17 juni 2020 — Stena Line Scandinavia/Commissie	46
2020/C 279/62	Zaak T-393/20: Beroep ingesteld op 23 juni 2020 — Front Polisario/Raad	48
2020/C 279/63	Zaak T-397/20: Beroep ingesteld op 26 juni 2020 — Allergan Holdings France/EUIPO — Dermavita Company (JUVEDERM)	50
2020/C 279/64	Zaak T-403/20: Beroep ingesteld op 19 juni 2020 — Wuxi Suntech Power/Commissie	50
2020/C 279/65	Zaak T-408/20: Beroep ingesteld op 2 juli 2020 — KR/ Commissie	52
2020/C 279/66	Zaak T-409/20: Beroep ingesteld op 3 juli 2020 — KS/ Frontex	52
2020/C 279/67	Zaak T-417/20: Beroep ingesteld op 3 juli 2020 — Esteves Lopes Granja/EUIPO — Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto (PORTWOW GIN)	53
2020/C 279/68	Zaak T-418/20: Beroep ingesteld op 7 juli 2020 — GitLab/EUIPO — Gitlab (GitLab)	54
2020/C 279/69	Zaak T-419/20: Beroep ingesteld op 7 juli 2020 — Deutsche Kreditbank/GAR	55
2020/C 279/70	Zaak T-424/20: Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Portigon/GAR	55
2020/C 279/71	Zaak T-426/20: Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Techniplan/ Commissie	56
2020/C 279/72	Zaak T-427/20: Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Max Heinr.Sutor/GAR	57
2020/C 279/73	Zaak T-428/20: Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Deutsche Hypothekenbank/GAR	58
2020/C 279/74	Zaak T-429/20: Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Sedus Stoll/EUIPO — Kappes (Sedus ergo+) . . .	60
2020/C 279/75	Zaak T-430/20: Beroep ingesteld op 9 juli 2020 — KV/Commissie	60
2020/C 279/76	Zaak T-431/20: Beroep ingesteld op 9 juli 2020 — UniCredit Bank/GAR	61
2020/C 279/77	Zaak T-433/20: Beroep ingesteld op 6 juli 2020 — KY/Hof van Justitie van de Europese Unie	62
2020/C 279/78	Zaak T-436/20: Beroep ingesteld op 10 juli 2020 — Sedus Stoll/EUIPO — Kappes (Sedus ergo+) . .	63
2020/C 279/79	Zaak T-437/20: Beroep ingesteld op 13 juli 2020 — Ultrasun/EUIPO (ULTRASUN)	63
2020/C 279/80	Zaak T-450/20: Beroep ingesteld op 15 juli 2020 — Tempora/Parlement	64

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN
INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2020/C 279/01)

Laatste publicatie

PB C 271 van 17.8.2020

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 262 van 10.8.2020

PB C 255 van 3.8.2020

PB C 247 van 27.7.2020

PB C 240 van 20.7.2020

PB C 230 van 13.7.2020

PB C 222 van 6.7.2020

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 25 juni 2020 — Franse Republiek/Europees Parlement

(Zaak C-92/18) ⁽¹⁾

[Beroep tot nietigverklaring – Institutioneel recht – Protocol betreffende de plaats van de zetels van de instellingen, van bepaalde instanties, organen, organisaties en diensten van de Europese Unie – Europees Parlement – Begrip “begrotingszitting” die wordt gehouden te Straatsburg (Frankrijk) – Artikel 314 VWEU – Uitoefening van de begrotingsbevoegdheid tijdens een extra plenaire zitting in Brussel (België)]

(2020/C 279/02)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Franse Republiek (vertegenwoordigers: aanvankelijk E. de Moustier, A.-L. Desjonquères, J.-L. Carré, F. Alabrune, D. Colas en B. Fodda, vervolgens E. de Moustier, A.-L. Desjonquères, A. Daly en J.-L. Carré, gemachtigden)

Verwerende partij: Europees Parlement (vertegenwoordigers: R. Crowe, U. Rösslein en S. Lucente, gemachtigden)

Interveniënt aan de zijde van verzoekende partij: Groothertogdom Luxemburg (vertegenwoordigers: aanvankelijk D. Holderer, C. Schiltz en T. Uri, vervolgens C. Schiltz en T. Uri, gemachtigden)

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) De Franse Republiek wordt verwezen in haar eigen kosten alsmede in die van het Europees Parlement.
- 3) Het Groothertogdom Luxemburg draagt zijn eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 44 van 4.2.2019.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 25 juni 2020 — HF/Europees Parlement

(Zaak C-570/18 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening – Openbare dienst – Europees Parlement – Arbeidscontractant – Artikelen 12 bis en 24 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie – Psychisch geweld – Verzoek om bijstand – Recht om te worden gehoord – Afwijzing van het verzoek om bijstand – Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Omvang van de rechterlijke toetsing)

(2020/C 279/03)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: HF (vertegenwoordiger: A. Tymen, avocate)

Andere partij in de procedure: Europees Parlement (vertegenwoordigers: E. Taneva en T. Lazian, gemachtigden)

Dictum

- 1) Het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 29 juni 2018, HF/Parlement (T-218/17, EU:T:2018:393), wordt vernietigd.
- 2) Het besluit van de directeur-generaal Personeelszaken van het Europees Parlement, handelend in de hoedanigheid van tot het aangaan van aanstellingsovereenkomsten bevoegd gezag van die instelling, van 3 juni 2016 tot afwijzing van het door HF ingediende verzoek om bijstand in de zin van artikel 24 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie wordt nietig verklaard.
- 3) Het beroep wordt verworpen voor het overige.
- 4) Het Europees Parlement wordt verwezen in zijn eigen kosten alsook in die van HF, zowel voor de procedure in eerste aanleg als voor de procedure in hogere voorziening.

⁽¹⁾ PB C 455 van 17.12.2018.

Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 25 juni 2020 — VTB Bank PAO, voorheen VTB Bank OAO/Raad van de Europese Unie, Europese Commissie

(Zaak C-729/18 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening – Beperkende maatregelen naar aanleiding van acties van de Russische Federatie die de situatie in Oekraïne destabiliseren – Plaatsing van rekwirantes naam op de lijst van entiteiten waarop beperkende maatregelen van toepassing zijn – Evenredigheidsbeginsel – Recht op eigendom – Recht om een economische activiteit uit te oefenen)

(2020/C 279/04)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: VTB Bank PAO, voorheen VTB Bank OAO (vertegenwoordigers: M. Lester, QC, J. Dawid, barrister, C. Claypoole, solicitor, en J. Ruiz Calzado, abogado)

Andere partijen in de procedure: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: M.-M. Joséphidès en J.-P. Hix, gemachtigden), Europese Commissie (vertegenwoordigers: aanvankelijk J. Norris, A. Tizzano en L. Havas, vervolgens J. Norris en L. Havas, gemachtigden)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) VTB Bank PAO wordt verwezen in haar eigen kosten en in die van de Raad van de Europese Unie.
- 3) De Europese Commissie draagt haar eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 93 van 11.3.2019.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 25 juni 2020 — SC/ Eulex Kosovo**(Zaak C-730/18 P) ⁽¹⁾*****(Hogere voorziening – Arbitragebeding – Personeel van internationale missies van de Europese Unie – Intern vergelijkend onderzoek – Niet-verlenging van een arbeidsovereenkomst – Handeling die niet onlosmakelijk verbonden is met de overeenkomst)***

(2020/C 279/05)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: SC (vertegenwoordigers: A. Kunst, Rechtsanwältin, L. Moro, avvocatessa)

Andere partij in de procedure: Eulex Kosovo (vertegenwoordiger: E. Raoult, advocate)

Dictum

- 1) De beschikking van het Gerecht van de Europese Unie van 19 september 2018, SC/Eulex Kosovo (T-242/17, EU:T:2018:586), wordt vernietigd.
- 2) De zaak wordt terugverwezen naar het Gerecht van de Europese Unie.
- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB C 112 van 25.3.2019.

Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 25 juni 2020 — Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank)/Raad van de Europese Unie, Europese Commissie**(Zaak C-731/18 P) ⁽¹⁾*****(Hogere voorziening – Beperkende maatregelen naar aanleiding van acties van de Russische Federatie die de situatie in Oekraïne destabiliseren – Plaatsing en vervolgens handhaving van rekwirantes naam op de lijst van entiteiten waarop beperkende maatregelen van toepassing zijn – Motiveringsplicht – Kennelijke beoordelingsfout – Recht op effectieve rechterlijke bescherming – Misbruik van bevoegdheid – Recht op eigendom – Gelijke behandeling)***

(2020/C 279/06)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) (vertegenwoordigers: J. Viñals Camallonga en J. Iriarte Ángel, abogados)

Andere partijen in de procedure: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: F. Florindo Gijón en P. Mahnič, gemachtigden), Europese Commissie (vertegenwoordigers: aanvankelijk S. Pardo Quintillán, A. Tizzano en C. Zadra, vervolgens S. Pardo Quintillán en J. Roberti di Sarsina, gemachtigden)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

- 2) Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) wordt verwezen in haar eigen kosten en in die van de Raad van de Europese Unie.
- 3) De Europese Commissie draagt haar eigen kosten.

(¹) PB C 65 van 18.2.2019.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 25 juni 2020 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rayonen sad Haskovo en de Corte suprema di cassazione — Italië, Bulgarije) — QH / Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (C-762/18), CV / Iccrea Banca SpA (C-37/19)

(Gevoegde zaken C-762/18 en C-37/19) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Sociale politiek – Bescherming van de veiligheid en de gezondheid van werknemers – Richtlijn 2003/88/EG – Artikel 7 – Werknemer die onrechtmatig is ontslagen en wiens wederindienstneming door de rechter is bevolen – Uitsluiting van het recht op de niet-opgenomen jaarlijkse vakantie met behoud van loon voor de periode tussen het ontslag en de wederindienstneming – Ontbreken voor diezelfde periode van het recht op een financiële vergoeding voor de niet-opgenomen jaarlijkse vakantie in geval van een daaropvolgende beëindiging van de arbeidsverhouding)

(2020/C 279/07)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechters

Rayonen sad Haskovo, Corte suprema di cassazione

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: QH (C-762/18), CV (C-37/19)

Verwerende partijen: Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (C-762/18), Iccrea Banca SpA (C-37/19)

in tegenwoordigheid van: Prokuratura na Republika Bulgaria (C-762/18)

Dictum

- 1) Artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale rechtspraak volgens welke een werknemer die onrechtmatig is ontslagen en later overeenkomstig het nationale recht zijn werkzaamheden in dienstverband heeft hervat na de gerechtelijke nietigverklaring van zijn ontslag, geen recht heeft op jaarlijkse vakantie met behoud van loon voor de periode tussen het ontslag en zijn wederindienstneming, op grond dat die werknemer tijdens deze periode geen daadwerkelijke arbeid in dienst van de werkgever heeft verricht.
- 2) Artikel 7, lid 2, van richtlijn 2003/88 moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale rechtspraak volgens welke, in geval van beëindiging van een arbeidsverhouding nadat de betrokken werknemer onrechtmatig werd ontslagen en nadien overeenkomstig het nationale recht opnieuw in dienst is genomen na de gerechtelijke nietigverklaring van zijn ontslag, deze werknemer geen recht heeft op een financiële vergoeding voor niet-opgenomen jaarlijkse vakantie met behoud van loon voor de periode tussen het onrechtmatige ontslag en zijn wederindienstneming.

(¹) PB C 54 van 11.2.2019
PB C 182 van 27.5.2019.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Curte de Apel Timișoara — Roemenië) — SC Terracult SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara –Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

(Zaak C-835/18) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing – Belastingheffing – Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Richtlijn 2006/112/EG – Correctie van een factuur – Ten onrechte gefactureerde belasting – Teruggaaf van onverschuldigd betaalde belasting – Btw-verleggingsregeling – Handelingen met betrekking tot een belastingtijdvak waarover reeds een belastingcontrole is uitgevoerd – Fiscale neutraliteit – Doeltreffendheidsbeginsel – Evenredigheid]

(2020/C 279/08)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curte de Apel Timișoara

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SC Terracult SRL

Verwerende partijen: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara –Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

Dictum

Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, zoals gewijzigd bij richtlijn 2013/43/EU van de Raad van 22 juli 2013, en de beginselen van fiscale neutraliteit, doeltreffendheid en evenredigheid moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling of een nationale bestuurspraktijk op grond waarvan een belastingplichtige die handelingen heeft verricht die later onder de verleggingsregeling voor de belasting over de toegevoegde waarde (btw) bleken te vallen, de facturen voor deze handelingen niet kan corrigeren en zich, met het oog op teruggaaf van ten onrechte gefactureerde en door deze belastingplichtige onverschuldigd betaalde btw, niet op die correctie kan beroepen door een eerdere belastingaangifte te rectificeren of een nieuwe belastingaangifte in te dienen waarin die correctie is opgenomen, op grond dat deze handelingen zijn verricht in een tijdvak waarover reeds een belastingcontrole heeft plaatsgevonden, na afloop waarvan de bevoegde belastingautoriteit een aanslag had opgelegd, die door voornoemde belastingplichtige niet is betwist en derhalve definitief is geworden.

⁽¹⁾ PB C 131 van 8.4.2019.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 25 juni 2020 — Satellietcentrum van de Europese Unie / KF, Raad van de Europese Unie

(Zaak C-14/19 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening – Personeel van het Satellietcentrum van de Europese Unie (Satcen) – Arbeidscontractant van Satcen – Klachten wegens psychisch geweld – Administratief onderzoek – Verzoek om bijstand – Schorsing van het personeelslid – Tuchtprocedure – Tuchtrechtelijk ontslag van het personeelslid – Commissie van beroep van Satcen – Toekenning van exclusieve bevoegdheid om kennis te nemen van geschillen inzake het personeel van Satcen – Beroep tot nietigverklaring – Artikel 263, eerste en vijfde alinea, VWEU – Beroep tot schadevergoeding – Artikel 268 VWEU – Bevoegdheid van de Unierechter – Ontvankelijkheid – Voor beroep vatbare handelingen – Contractuele aard van het geschil – Artikelen 272 en 274 VWEU – Effectieve rechterlijke bescherming – Artikel 24, lid 1, tweede alinea, laatste volzin, VEU – Artikel 275, eerste alinea, VWEU – Beginsel van gelijke behandeling – Motiveringsplicht van het Gerecht – Onjuiste opvatting van de feiten en het bewijs – Rechten van de verdediging – Beginsel van behoorlijk bestuur]

(2020/C 279/09)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Satellietcentrum van de Europese Unie (vertegenwoordiger: A. Guillerme, avocate)

Andere partijen in de procedure: KF (vertegenwoordigers: N. Macaulay, barrister, en A. Kunst, Rechtsanwältin), Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: M. Bauer en A. Vitro, gemachtigden)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Het Satellietcentrum van de Europese Unie (Satcen) wordt verwezen in zijn eigen kosten en in die van KF.
- 3) De Raad van de Europese Unie zal zijn eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 164 van 13.5.2019.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof — Duitsland) — WM / Stadt Frankfurt am Main

(Zaak C-18/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Richtlijn 2008/115/EG – Gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven – Omstandigheden van bewaring – Artikel 16, lid 1 – Inbewaringstelling in een gevangenis met het oog op verwijdering – Onderdaan van een derde land die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid)

(2020/C 279/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: WM

Verwerende partij: Stadt Frankfurt am Main

Dictum

Artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling krachtens welke een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land, met het oog op verwijdering, in een gevangenis in bewaring kan worden gesteld — gescheiden van de gewone gevangenen —, omdat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving of van de interne of externe veiligheid van de betrokken lidstaat aantast.

(¹) PB C 112 van 25.3.2019.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 25 juni 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad voor Vergunningsbetwistingen — België) — A e.a. / Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen

(Zaak C-24/19) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Richtlijn 2001/42/EG – Milieueffectbeoordeling – Stedenbouwkundige vergunning voor de bouw en exploitatie van windturbines – Artikel 2, onder a) – Begrip “plannen en programma’s” – Voorwaarden voor de verlening van de vergunning die zijn neergelegd in een besluit en een omzendbrief – Artikel 3, lid 2, onder a) – Nationale handelingen die een kader vormen voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor projecten – Ontbreken van een milieubeoordeling – Handhaving van de gevolgen van nationale handelingen en van de op basis daarvan verleende vergunningen wanneer is gebleken dat die handelingen onverenigbaar zijn met het Unierecht – Voorwaarden]

(2020/C 279/11)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Raad voor Vergunningsbetwistingen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: A, B, C, D, E

Verwerende partij: Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen

in tegenwoordigheid van: Organisatie voor Duurzame Energie Vlaanderen VZW

Dictum

1) Artikel 2, onder a), van richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's moet aldus worden uitgelegd dat het begrip “plannen en programma's” ook ziet op een besluit en een omzendbrief die zijn vastgesteld door de regering van een gefedereerde eenheid van een lidstaat en die elk verschillende bepalingen bevatten over de bouw en exploitatie van windturbines.

- 2) Artikel 3, lid 2, onder a), van richtlijn 2001/42 moet aldus worden uitgelegd dat een besluit en een omzendbrief die elk verschillende bepalingen bevatten over de bouw en exploitatie van windturbines, waaronder maatregelen inzake slagschaduw, veiligheid en geluidsnormen, plannen en programma's vormen waarvoor volgens die bepaling een milieubeoordeling moet worden verricht.
- 3) Indien blijkt dat een milieubeoordeling in de zin van richtlijn 2001/42 had moeten worden verricht voorafgaand aan de vaststelling van het besluit en de omzendbrief die de grondslag vormen voor een bij een nationale rechter aangevochten vergunning voor de bouw en exploitatie van windturbines, en deze handelingen en vergunning dus niet verenigbaar zijn met het Unierecht, mag die rechter de gevolgen van deze handelingen en vergunning slechts handhaven indien het interne recht dit toestaat in het kader van het bij hem aanhangige geding en de nietigverklaring van de vergunning aanzienlijke gevolgen zou kunnen hebben voor de elektriciteitsvoorziening in de hele lidstaat in kwestie. Een dergelijke handhaving mag bovendien niet langer duren dan strikt noodzakelijk is om een einde te maken aan die onrechtmatigheid. Het staat in voorkomend geval aan de verwijzende rechter om dit te beoordelen in het hoofdgeding.

(¹) PB C 139 van 15.4.2019.

Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 25 juni 2020 — Gregor Schneider / Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

(Zaak C-116/19 P) (¹)

[Hogere voorziening – Openbare dienst – Tijdelijk functionarissen – Interne reorganisatie van diensten van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) – Nieuwe tewerkstelling – Rechtsgrondslag – Artikel 7 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie – Dienstbelang – Substantiële wijziging van werkzaamheden – Kwalificatie – Overplaatsing – Misbruik van bevoegdheid – Recht om te worden gehoord – Motiveringsplicht – Recht op een eerlijk proces – Effectieve rechterlijke bescherming – Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie]

(2020/C 279/12)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirant: Gregor Schneider (vertegenwoordiger: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Andere partij in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: A. Lukošiuė, gemachtigde, B. Wägenbaur, Rechtsanwalt)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Gregor Schneider wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 213 van 24.6.2019.

Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 25 juni 2020 — Europese Commissie / CX(Zaak C-131/19 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening – Openbare dienst – Tuchtprocedure – Rechten van de verdediging – Recht om te worden gehoord – Bijlage IX bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie – Artikel 4 – Mogelijkheid voor de ambtenaar die niet kan worden gehoord, om zijn opmerkingen schriftelijk in te dienen of zich te laten vertegenwoordigen – Artikel 22 – Horen van de ambtenaar door het tot aanstelling bevoegd gezag vóór de vaststelling van de tuchtmaatregel – Aangevoerd onvermogen van de ambtenaar om te worden gehoord en om schriftelijke opmerkingen te maken of zich te laten vertegenwoordigen – Beoordeling van het medisch bewijs – Ontbreken van antwoord van het Gerecht van de Europese Unie op de in eerste aanleg aangevoerde argumenten)

(2020/C 279/13)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: G. Berscheid, T. S. Bohr en C. Ehrbar, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: CX (vertegenwoordiger: É. Boigelot, advocaat)

Dictum

- 1) Het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 13 december 2018, CX/Commissie (T-743/16 RENV, niet gepubliceerd, EU:T:2018:937), wordt vernietigd.
- 2) De zaak wordt terugverwezen naar het Gerecht van de Europese Unie.
- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB C 182 van 27.5.2019.

Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus — Finland) — procedure ingeleid door Veronsaajien oikeudenvaltontayksikkö(Zaak C-215/19) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing – Belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Richtlijn 2006/112/EG – Diensten – Artikel 135, lid 1, onder l) – Vrijstelling van btw – Verhuur van onroerend goed – Begrip “onroerend goed” – Daarvan uitgesloten – Artikel 47 – Plaats van de belastbare handelingen – Diensten met betrekking tot onroerende goederen – Uitvoeringsverordening (EU) nr. 282/2011 – Artikelen 13 ter en 31 bis – Serverkasten – Colocatiediensten]

(2020/C 279/14)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein hallinto-oikeus

Partij in het hoofdgeding

Veronsaajien oikeudenvaltontayksikkö

in tegenwoordigheid van: A Oy

Dictum

- 1) Artikel 135, lid 1, onder l), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/8/EG van de Raad van 12 februari 2008, moet aldus worden uitgelegd dat colocatiediensten waarbij de verrichter van die diensten zijn klanten serverkasten ter beschikking stelt voor de installatie van hun servers, en hun bijkomende goederen en diensten aanbiedt, zoals stroom en verschillende diensten die een optimale operationele omgeving voor het gebruik van die servers moeten verzekeren, geen diensten van verhuur van onroerende goederen vormen die onder de in die bepaling bedoelde vrijstelling van de belasting over de toegevoegde waarde vallen, aangezien — hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan — ten eerste deze dienstverrichter zijn klanten niet op passieve wijze een oppervlakte of ruimte ter beschikking stelt en hun niet het recht waarborgt om die te gebruiken als waren zij de eigenaar ervan, en ten tweede de serverkasten geen integrerend deel uitmaken van het gebouw waarin zij zijn opgesteld en er evenmin blijvend zijn geïnstalleerd.
- 2) Artikel 47 van richtlijn 2006/112, zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/8, en artikel 31 bis van uitvoeringsverordening (EU) nr. 282/2011 van de Raad van 15 maart 2011 houdende vaststelling van maatregelen ter uitvoering van richtlijn 2006/112, zoals gewijzigd bij uitvoeringsverordening (EU) nr. 1042/2013 van de Raad van 7 oktober 2013, moeten aldus worden uitgelegd dat colocatiediensten waarbij de verrichter van die diensten zijn klanten serverkasten ter beschikking stelt voor de installatie van hun servers, en hun bijkomende goederen en diensten aanbiedt, zoals stroom en verschillende diensten die een optimale operationele omgeving voor het gebruik van die servers moeten verzekeren, geen diensten met betrekking tot onroerende goederen vormen in de zin van die bepalingen, wanneer die klanten niet beschikken over een uitsluitend gebruiksrecht op het deel van het gebouw waarin de serverkasten zijn geïnstalleerd, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

(¹) PB C 164 van 13.5.2019.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 2 juli 2020 [verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Verenigd Koninkrijk] — BlackRock Investment Management (UK) Limited/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Zaak C-231/19) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Fiscale bepalingen – Belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Richtlijn 2006/112/EG – Vrijstellingen – Artikel 135, lid 1, onder g) – Vrijstellingen voor het beheer van gemeenschappelijke beleggingsfondsen – Eén enkele prestatie die wordt gebruikt voor het beheer van gemeenschappelijke beleggingsfondsen en van andere fondsen]

(2020/C 279/15)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BlackRock Investment Management (UK) Limited

Verwerende partij: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Dictum

Artikel 135, lid 1, onder g), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde moet aldus worden uitgelegd dat één enkele dienst van beheer die door een computerplatform van een derde leverancier wordt verricht ten behoeve van een fondsenbeheerder die zowel gemeenschappelijke beleggingsfondsen als andere fondsen beheert, niet onder de vrijstelling van deze bepaling valt.

(¹) PB C 172 van 20.5.2019.

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 25 juni 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Düsseldorf — Duitsland) — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. / Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG

(Zaak C-380/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Consumentenbescherming – Richtlijn 2013/11/EU – Alternatieve geschillenbeslechting – Artikel 13, leden 1 en 2 – Verplichte informatie – Toegankelijkheid van informatie)

(2020/C 279/16)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Verwerende partij: Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG

Dictum

Artikel 13, leden 1 en 2, van richtlijn 2013/11/EU van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2013 betreffende alternatieve beslechting van consumentengeschillen en tot wijziging van verordening (EG) nr. 2006/2004 en richtlijn 2009/22/EG (richtlijn ADR consumenten) moet aldus worden uitgelegd dat een ondernemer die op zijn website toegang verleent tot de algemene voorwaarden van verkoop- of dienstovereenkomsten, maar die via die website geen consumentenovereenkomsten afsluit, verplicht is om in die algemene voorwaarden informatie op te nemen over de entiteit of de entiteiten voor alternatieve geschillenbeslechting waaronder die ondernemer valt wanneer laatstbedoelde zich ertoe verbindt of verplicht is gebruik te maken van die entiteit of entiteiten voor de beslechting van geschillen met consumenten. In dit verband is het niet voldoende dat die ondernemer hetzij deze informatie in andere op die website toegankelijke documenten of in andere tabbladen van die website vermeldt hetzij de consument deze informatie via een afzonderlijk document verstrekt bij het sluiten van de overeenkomst waarop deze algemene voorwaarden van toepassing zijn.

⁽¹⁾ PB C 288 van 26.8.2019.

Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgericht Wien — Oostenrijk) — IE / Magistrat der Stadt Wien

(Zaak C-477/19) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing – Instandhouding van de natuurlijke habitats en van de wilde flora en fauna – Richtlijn 92/43/EEG – Artikel 12, lid 1 – Systeem van strikte bescherming van diersoorten – Bijlage IV – Cricetus cricetus (veldhamster) – Voortplantings- en rustplaatsen – Beschadiging of vernieling – Verlaten plaatsen]

(2020/C 279/17)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Wien

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: IE

Verwerende partij: Magistrat der Stadt Wien

Dictum

Artikel 12, lid 1, onder d), van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, moet aldus worden uitgelegd dat het begrip “rustplaatsen” in deze bepaling ook ziet op rustplaatsen die niet meer worden bewoond door een van de in bijlage IV, onder a), bij deze richtlijn genoemde beschermde diersoorten, zoals de *Cricetus cricetus* (veldhamster), wanneer de kans voldoende groot is dat deze soort zal terugkeren naar die plaatsen, waarbij het aan de verwijzende rechter staat om dit te verifiëren.

(¹) PB C 328 van 30.9.2019.

Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 2 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Düsseldorf — Duitsland) — mk advocaten GbR / MBK Rechtsanwältinnen GbR

(Zaak C-684/19) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Merken – Richtlijn 2008/95/EG – Artikel 5, lid 1 – Gebruik in het economische verkeer van een teken dat gelijk is aan of overeenstemt met een merk van een derde voor waren en diensten die dezelfde zijn als of soortgelijk zijn aan die waarvoor dat merk is ingeschreven – Draagwijdte van de woorden “het gebruik” – Advertentie die in opdracht van een in het economische verkeer actieve persoon op een website wordt geplaatst en vervolgens op andere websites wordt overgenomen)

(2020/C 279/18)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: mk advocaten GbR

Verwerende partij: MBK Rechtsanwältinnen GbR

Dictum

Artikel 5, lid 1, van richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten moet aldus worden uitgelegd dat een persoon die actief is in het economische verkeer en een advertentie op een website heeft laten plaatsen die inbreuk maakt op een merk van een derde, geen gebruik maakt van het teken dat gelijk is aan dat merk wanneer de beheerders van andere websites die advertentie overnemen door publicatie ervan, op eigen initiatief en in eigen naam, op die andere websites.

(¹) PB C 413 van 9.12.2019.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 25 juni 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana — Spanje) — procedure betreffende VL

(Zaak C-36/20) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Prejudiciële spoedprocedure – Asiel- en immigratiebeleid – Gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming – Richtlijn 2013/32/EU – Artikel 6 – Toegang tot de procedure – Verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan bij een autoriteit die krachtens het nationale recht bevoegd is om dergelijke verzoeken te registreren – Verzoek dat wordt gedaan bij andere autoriteiten die wellicht dergelijke verzoeken ontvangen, maar krachtens nationaal recht niet voor de registratie ervan bevoegd zijn – Begrip “andere autoriteiten” – Artikel 26 – Bewaring – Normen voor de opvang van personen die om internationale bescherming verzoeken – Richtlijn 2013/33/EU – Artikel 8 – Bewaring van de verzoeker – Redenen voor bewaring – Beslissing waarbij een verzoeker in bewaring is gesteld vanwege het gebrek aan huisvestingscapaciteit in een humanitair opvangcentrum)

(2020/C 279/19)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana

Partij in het hoofdgeding

VL

in tegenwoordigheid van: Ministerio Fiscal

Dictum

- 1) Artikel 6, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming moet aldus worden uitgelegd dat een onderzoeksrechter die is aangezocht om uitspraak te doen over de bewaring van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land met het oog op refolement, behoort tot de in deze bepaling bedoelde “andere autoriteiten” die wellicht verzoeken om internationale bescherming ontvangen, maar krachtens het nationale recht niet bevoegd zijn om deze te registreren.
- 2) Artikel 6, lid 1, tweede en derde alinea, van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat een onderzoeksrechter, in zijn hoedanigheid van “andere autoriteit” in de zin van die bepaling, illegaal verblijvende onderdanen van derde landen in kennis moet stellen van de regels voor de indiening van een verzoek om internationale bescherming en, wanneer een dergelijke onderdaan te kennen heeft gegeven zo’n verzoek te willen doen, diens dossier ter registratie van dat verzoek aan de bevoegde autoriteit moet doorzenden zodat hij gebruik kan maken van de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg als bedoeld in artikel 17 van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.
- 3) Artikel 26 van richtlijn 2013/32 en artikel 8 van richtlijn 2013/33 moeten aldus worden uitgelegd dat een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die aan een “andere autoriteit” in de zin van artikel 6, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2013/32 te kennen heeft gegeven om internationale bescherming te willen verzoeken, slechts in bewaring kan worden gehouden op de in artikel 8, lid 3, van richtlijn 2013/33 genoemde gronden.

⁽¹⁾ PB C 137 van 27.4.2020.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sofiyski gradski sad (Bulgarije) op 17 april 2019 — KPKONPI/ZV, AX, “Meditsinski tsentar po dermatologia i estetichna meditsina PRIMA DERM” OOD

(Zaak C-319/19)

(2020/C 279/20)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Sofiyski gradski sad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Komisia za protivodeystvie na koruptsiata i otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo (KPKONPI)

Verwerende partijen: ZV, AX, “Meditinski tsentar po dermatologia i estetichna meditsina PRIMA DERM” OOD

Prejudiciële vragen

1. Is bij de confiscatie van illegaal verkregen vermogen sprake van een punitieve maatregel in de zin van richtlijn 2014/42/EU ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende de bevrozing en confiscatie van hulpmiddelen en opbrengsten van misdrijven in de Europese of van een civielrechtelijke maatregel, wanneer:
 - A) de nationale wet uitdrukkelijk bepaalt dat confiscatie van vermogen algemene preventie tot doel heeft, dat wil zeggen het voorkomen van mogelijkheden om illegaal vermogen te verkrijgen en erover te beschikken, zonder dat voor een dergelijke confiscatie het plegen van een strafbaar feit of een andere rechtsinbreuk en een direct of indirect verband tussen deze rechtsinbreuk en het verkregen vermogen vereist is;
 - B) de confiscatie niet een afzonderlijk vermogensbestanddeel treft, maar (I) het volledige vermogen van de gecontroleerde persoon, (II) de vermogensrechten van derde natuurlijke of rechtspersonen die onder bezwarende titel dan wel om niet door de gecontroleerde persoon zijn verworven en (III) de vermogensrechten van de contractpartijen van de gecontroleerde persoon en van voornoemde derde partijen;
 - C) de enige voorwaarde voor confiscatie een onweerlegbaar vermoeden is dat het volledige vermogen illegaal is verkregen (zonder een vooraf vastgestelde begripsomschrijving van “legale/illegale herkomst”);
 - D) de rechtmatigheid van de verwerving van het vermogen door de gecontroleerde persoon, bij gebreke van bewijs voor de herkomst ervan, voor alle betrokken personen (gecontroleerde persoon, derden en hun eerdere contractpartijen) met terugwerkende kracht tot tien jaar terug opnieuw wordt bepaald, met dien verstande dat op het tijdstip waarop de vermogensrechten in kwestie zijn verworven, geen sprake was van een dergelijke wettelijke bewijsplicht?
2. Moeten de bij artikel 8 van richtlijn 2014/42/EU gewaarborgde minimumrechten waarop eigenaren en derden zich kunnen beroepen, aldus worden uitgelegd dat deze niet in de weg staan aan bepalingen van nationaal recht en aan nationale rechtspraak volgens welke goederen kunnen worden geconfisqueerd zonder dat is voldaan aan de daarvoor geldende voorwaarden bepaald in de artikelen 4, 5 en 6 van de richtlijn, wanneer de strafprocedure tegen de persoon in kwestie wegens het ontbreken van een strafbaar feit (met de instemming van de rechter) is gestaakt of wanneer de persoon in kwestie bij gebrek aan een strafbaar feit is vrijgesproken?
3. Moet met name artikel 8 van richtlijn 2014/42/EU aldus worden uitgelegd dat de daarin gewaarborgde waarborgen voor de rechten van een veroordeelde persoon van wie het vermogen het voorwerp uitmaakt van een confiscatieprocedure ook moeten worden toegepast in een procedure als de onderhavige, die gelijktijdig met en onafhankelijk van een strafrechtelijke procedure wordt behandeld?
4. Moeten het in artikel 48, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerde vermoeden van onschuld, de in artikel 48, lid 2, van het Handvest verankerde eerbiediging van de rechten van de verdediging en het doeltreffendheidsbeginsel aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staan aan een nationale regeling als de hier aan de orde zijnde die:
 - uitgaat van een vermoeden dat vermogen van criminele oorsprong is wanneer de herkomst ervan niet is vastgesteld of aangetoond [artikel 1, lid 2, van de Zakon za otnemane v polza na darzhavata na nezakonno pridobito imushtestvo (otm.)] [wet inzake de confiscatie van illegaal verkregen vermogen (ingetrokken)];
 - uitgaat van een vermoeden van een gegronde verdenking dat vermogen illegaal is verkregen (artikel 21, lid 2, van de ingetrokken ZOPDNPI);
 - de bewijslast omkeert met betrekking tot de herkomst van vermogen en de middelen waarmee dit is verkregen, niet alleen voor de gecontroleerde persoon, maar ook voor derden die niet alleen de herkomst van eigen vermogen, maar ook van vermogen van hun rechtsvoorgangers moeten aantonen, zelfs indien dit vermogen om niet is verworven;
 - de aanwezigheid van een “vermogensdiscrepancie” als enig en doorslaggevend bewijs hanteert voor het feit dat vermogen illegaal is verkregen;
 - de bewijslast omkeert, niet alleen voor de veroordeelde persoon, maar voor alle betrokken personen, zelfs vóór het tijdstip van hun veroordeling dan wel onafhankelijk daarvan;

- de aanwending toestaat van juridische en economische onderzoeks- en analysemethoden ter onderbouwing van de verdenking dat vermogen illegaal is verkregen, alsook ter vaststelling van de waarde ervan, met dien verstande dat deze verdenking bindend is voor de verwijzende rechter, zonder dat deze de inhoud en de aanwending van deze methoden aan een volledige rechterlijke toetsing kan onderwerpen?
5. Moet artikel 5, lid 1, van richtlijn 2014/42/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende de bevrozing en confiscatie van hulpmiddelen en opbrengsten van misdrijven in de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat de gegronde verdenking (geschraagd door de in de loop van de procedure vergaarde en door de rechter beoordeelde omstandigheden) dat vermogen door een strafbaar feit is verkregen, door de nationale wet wordt vervangen door de verdenking (het vermoeden) dat de vermogensaanwas illegaal is, wanneer die verdenking (dat vermoeden) louter berust op de feitelijke vaststelling dat deze vermogensaanwas meer bedraagt dan een in de nationale wet genoemde waarde (bijvoorbeeld 75 000 EUR over tien jaar)?
6. Moet het recht op eigendom, als algemeen beginsel van Unierecht verankerd in artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling als de hier aan de orde zijnde die:
- uitgaat van een onweerlegbaar vermoeden met betrekking tot de bestanddelen en omvang van illegaal verkregen vermogen (artikel 63, lid 2, van de ingetrokken ZOPDNPI);
- uitgaat van een onweerlegbaar vermoeden van de nietigheid van rechtshandelingen tot verkrijging van en beschikking (artikel 65 van de ingetrokken ZOPDNPI); of
- derden die zelfstandige rechten hebben of geldend maken op vermogen dat het voorwerp uitmaakt van een confiscatieprocedure volgens de procedure van artikel 76, lid 1, van de (ingetrokken) ZOPDNPI beperkt in hun recht op informatie over de zaak?
7. Hebben de bepalingen van artikel 6, lid 2, en artikel 8, leden 1 tot en met 10, van richtlijn 2014/42/EU rechtstreekse werking, voor zover daarin wordt voorzien in waarborgen en beschermingsmaatregelen ten aanzien van de door de confiscatie getroffen personen of derden te goeder trouw?

(¹) PB 2014, L 127, blz. 39.

Hogere voorziening ingesteld op 29 oktober 2019 door Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël tegen de beschikking van het Gerecht (Eerste kamer) van 5 september 2019 in zaak T-337/19, Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël/ Europese Commissie, Europese Raad

(Zaak C-798/19 P)

(2020/C 279/21)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël (vertegenwoordiger: R. Paternel, advocat)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Europese Raad

Bij beschikking van 14 februari 2019 heeft het Hof (Zevende kamer) de hogere voorziening afgewezen wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid.

Hogere voorziening ingesteld op 3 december 2019 door Roxtec AB tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 24 september 2019 in zaak T-261/18, Roxtec/EUIPO — Wallmax

(Zaak C-893/19 P)

(2020/C 279/22)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Roxtec AB (vertegenwoordigers: T. Lampel, Rechtsanwalt, K. Wagner, Rechtsanwältin, J. Olsson, advocat)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie, Wallmax Srl

Bij beschikking van 12 maart 2020 heeft het Hof van Justitie (Kamer voor toelating van hogere voorzieningen) de hogere voorziening niet toegelaten en rekwirante verwezen in haar eigen kosten.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal București (Roemenië) op 12 februari 2020 — Wilo Salmson France SAS / Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Zaak C-80/20)

(2020/C 279/23)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunalul București

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Wilo Salmson France SAS

Verwerende partijen: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Prejudiciële vragen

- 1) Wat de uitlegging van **artikel 167 juncto artikel 178 van richtlijn 2006/112/EG** ⁽¹⁾ betreft: is er ten aanzien van de werking van het btw-stelsel sprake van een onderscheid tussen het tijdstip waarop het recht op aftrek ontstaat en het tijdstip waarop dit recht wordt uitgeoefend?

Daartoe moet worden nagegaan of het recht op btw-aftrek kan worden uitgeoefend wanneer er voor de verrichte verwervingen van goederen geen (geldige) factuur met btw is uitgereikt.

- 2) Welk referentiepunt moet bij **de uitlegging van dezelfde bepalingen, gelezen in samenhang met artikel 14, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2008/9/EG** ⁽²⁾, vanuit procedureel oogpunt in aanmerking worden genomen bij de beoordeling of het recht op teruggaaf van btw rechtmatig is uitgeoefend?

Daartoe moet worden nagegaan of kan worden verzocht om teruggaaf van btw die vóór het “teruggaaftijdvak” verschuldigd is geworden, maar die gedurende het teruggaaftijdvak is gefactureerd.

- 3) Wat **de uitlegging van artikel 14, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2008/9/EG, gelezen in samenhang met de artikelen 167 en 178 van richtlijn 2006/112/EG** betreft: welke gevolgen hebben de annulering en de uitreiking van nieuwe facturen voor verwervingen van goederen die aan het “teruggaaftijdvak” voorafgaan, op de uitoefening van het recht op teruggaaf van btw over die verwervingen?

Daartoe moet worden nagegaan of in het geval dat de voor de verwervingen van de goederen oorspronkelijk uitgereikte facturen door de leverancier zijn geannuleerd en later nieuwe facturen zijn uitgereikt, voor de uitoefening van het recht van de afnemer om te verzoeken om teruggaaf van btw over de verwervingen moet worden aangeknoopt bij de datum van de nieuwe facturen, met name in een situatie waarin de afnemer geen zeggenschap heeft over de annulering van de oorspronkelijke facturen of de uitreiking van nieuwe facturen, maar alleen de leverancier daarover beslist.

- 4) Kan de nationale wettelijke regeling de overeenkomstig richtlijn [2008/9/EG] toegestane teruggaaf van btw afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de btw verschuldigd is geworden, wanneer de correcte factuur is uitgereikt in de periode waarvoor om teruggaaf wordt verzocht?

- (¹) Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).
- (²) Richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in richtlijn 2006/112/EG vastgestelde teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van teruggaaf maar in een andere lidstaat gevestigd zijn (PB 2008 L 44, blz. 3).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal București (Roemenië) op 12 februari 2020 — SC Mitliv Exim SRL / Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Zaak C-81/20)

(2020/C 279/24)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunal București

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SC Mitliv Exim SRL

Verwerende partijen: Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Prejudiciële vragen

- 1) Verzetten de artikelen 2 en 273 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (¹), artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 325 VWEU zich in het licht van omstandigheden als die van het hoofdgeding, tegen een nationale regeling als aan de orde in het hoofdgeding, op grond waarvan tegen een belastingplichtige rechtspersoon strafmaatregelen kunnen worden genomen en uitgevoerd, zowel in de administratieve als in de strafrechtelijke procedure die gelijktijdig ten aanzien van hem worden gevoerd voor dezelfde feiten van belastingontduiking, wanneer de sanctie uit de administratieve procedure ook als strafrechtelijk kan worden aangemerkt volgens de criteria in de rechtspraak van de Europese rechter, en in welke mate zijn deze maatregelen, gezamenlijk beschouwd, excessief van aard ten opzichte van de genoemde belastingplichtige?
- 2) Moet het Unierecht, gelet op het antwoord op vraag 1, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling als aan de orde in het hoofdgeding, die het de staat toestaat om, via zijn belastingautoriteiten, voor dezelfde feiten van belastingontduiking in het kader van de administratieve procedure geen rekening te houden met het bedrag dat reeds als strafrechtelijke schade is betaald en dat tevens de fiscale schade dekt, zodat dit bedrag gedurende een bepaalde tijd wordt bevroren, om vervolgens in het kader van de administratieve procedure ten laste van de belastingplichtige accessoire fiscale verplichtingen vast te stellen over het reeds betaalde bedrag?

(¹) PB 2006, L 347, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Alba Iulia (Roemenië) op 24 februari 2020 — Siebenburgisches Nugat SRL, Hans Draser Internationales Marketing / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vămilor — Direcția Regională Vamală Brașov — Biroul Vamal de Interior Sibiu

(Zaak C-99/20)

(2020/C 279/25)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Alba Iulia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Siebenburgisches Nugat SRL, Hans Draser Internationales Marketing

Verwerende partijen: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vănilor — Direcția Regională Vamală Brașov — Biroul Vamal de Interior Sibiu

Prejudiciële vraag

Moet de gecombineerde nomenclatuur in bijlage I bij verordening nr. 2658/87 van de Raad ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat de in het onderhavige geding aan de orde zijnde goederen met de generieke aanduiding “afgewerkte buizen (geverfd, vernikkeld, verchroomd), zijnde onderdelen van vitrage- en gordijnroeden”, onder tariefpost 8302 41 90 dan wel onder tariefpost 7306 30 77 van deze nomenclatuur vallen?

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1987, L 256, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Timișoara (Roemenië) op 28 februari 2020 — SC Avio Lucos SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central

(Zaak C-116/20)

(2020/C 279/26)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Timișoara

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SC Avio Lucos SRL

Verwerende partijen: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central

Prejudiciële vragen

- 1) Verzet het op financiële steun voor het landbouwjaar 2014 toepasselijke [Unierecht] — in het bijzonder verordening (EG) nr. 73/2009 ⁽¹⁾ en verordening nr. 1122/2009 ⁽²⁾ — zich ertegen dat in het nationale recht voor financiële steun uit hoofde van oppervlaktegebonden regelingen bewijs wordt vereist van het gebruiksrecht op een perceel grond?
- 2) Voor zover het bovengenoemde [Unierecht] zich niet verzet tegen de in de eerste vraag bedoelde nationale regeling, verzet het [Unierecht] (met inbegrip van het evenredigheidsbeginsel) zich dan — in het specifieke geval dat de begunstigde het recht op exploitatie van het perceel landbouwgrond heeft aangetoond door overlegging van een concessieovereenkomst voor een perceel grasland (op grond waarvan de aanvrager tegen vergoeding het recht heeft verkregen om het perceel grasland op eigen risico en voor eigen voordeel te exploiteren) — tegen een nationale regeling die voor de geldige sluiting van een dergelijke concessieovereenkomst vereist dat de toekomstige concessionaris uitsluitend veehouder of eigenaar van dieren is?
- 3) Valt het binnen de in artikel 2 van verordening (EG) nr. 73/2009 opgenomen definitie van landbouwactiviteit wanneer een begunstigde van een oppervlaktegebonden regeling — nadat hij een concessieovereenkomst voor grasland sluit ter verwerving van het exploitatierecht daarop en van toeslagrechten voor het landbouwjaar 2014 — naderhand een samenwerkingsovereenkomst sluit met veehouders, op grond waarvan hij het perceel onder concessie gratis ter beschikking stelt voor de begrazing door vee en de begunstigde het gebruiksrecht op de grond behoudt maar zich verplicht om het grazen niet te belemmeren en om de schoonmaak van het grasland te verzorgen?

- 4) Verzet het [Unierecht] zich tegen de uitlegging van een nationale regeling als artikel 431, lid 2, Cod procedură civilă (wetboek van burgerlijke rechtsvordering), betreffende de kracht van gewijsde van een definitieve rechterlijke uitspraak, volgens welke een definitieve rechterlijke uitspraak waarbij is geoordeeld dat een bepaalde betalingsaanvraag niet in aanmerking komt wegens schending van het in het nationale recht opgenomen vereiste van rechtmatigheid van de exploitatie-/gebruikstiel betreffende het perceel waarvoor in het landbouwjaar 2014 een oppervlaktegebonden regeling is aangevraagd (in een geding waarin nietigverklaring is gevorderd van een beslissing waarbij meerjarige sancties zijn opgelegd) [niet meer kan worden gewijzigd], welke uitlegging verhindert dat de verenigbaarheid van dat nationale vereiste met het op het landbouwjaar 2014 toepasselijke [Unierecht] wordt onderzocht in een nieuw geschil waarin de rechtmatigheid wordt beoordeeld van de terugvordering van de aan de aanvrager onverschuldigd betaalde bedragen over datzelfde landbouwjaar 2014, waarbij die terugvordering is gebaseerd op dezelfde feiten en dezelfde nationale regeling die in de eerdere definitieve rechterlijke uitspraak zijn beoordeeld?

- (¹) Verordening (EG) nr. 73/2009 van de Raad van 19 januari 2009 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor regelingen inzake rechtstreekse steunverlening aan landbouwers in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot vaststelling van bepaalde steunregelingen voor landbouwers, tot wijziging van verordeningen (EG) nr. 1290/2005, (EG) nr. 247/2006, (EG) nr. 378/2007 en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1782/2003 (PB 2009, L 30, blz. 16).
- (²) Verordening (EG) nr. 1122/2009 van de Commissie van 30 november 2009 tot vaststelling van bepalingen ter uitvoering van verordening (EG) nr. 73/2009 van de Raad wat betreft de randvoorwaarden, de modulatie en het geïntegreerd beheers- en controlesysteem in het kader van de bij die verordening ingestelde regelingen inzake rechtstreekse steunverlening aan landbouwers en ter uitvoering van verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad wat betreft de randvoorwaarden in het kader van de steunregeling voor de wijnsector (PB 2009, L 316, blz. 65).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op
24 maart 2020 — DS / Porsche Inter Auto GmbH & Co KG, Volkswagen AG**

(Zaak C-145/20)

(2020/C 279/27)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: DS

Verwerende partijen: Porsche Inter Auto GmbH & Co KG, Volkswagen AG

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 2, lid 2, onder d), van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 mei 1999 betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen (¹) aldus worden uitgelegd dat een voertuig dat binnen de werkingssfeer valt van verordening (EG) nr. 715/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2007 betreffende de typegoedkeuring van motorvoertuigen met betrekking tot emissies van lichte personen- en bedrijfsvoertuigen (Euro 5 en Euro 6) en de toegang tot reparatie- en onderhoudsinformatie (²), de kwaliteit biedt die voor goederen van dezelfde soort normaal is en die de consument redelijkerwijs mag verwachten, wanneer het voertuig is uitgerust met een verboden manipulatie-instrument in de zin van artikel 3, punt 10, en artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 715/2007, maar het voertuigtype desondanks een geldige EU-typegoedkeuring heeft verkregen, zodat het kan worden gebruikt in het wegverkeer?
2. Moet artikel 5, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 715/2007 aldus worden uitgelegd dat een manipulatie-instrument in de zin van artikel 3, punt 10, van deze verordening — dat zodanig is ontworpen dat de uitlaatgasrecirculatie, anders dan tijdens de testen in laboratoriumtestomstandigheden, in reële bedrijfsomstandigheden alleen maximaal effect sorteert wanneer de buitentemperatuur tussen 15 en 33 graden Celsius bedraagt —, op grond van artikel 5, lid 2, onder a), van die verordening kan toegestaan zijn, of is de toepassing van deze uitzonderingsbepaling reeds bij voorbaat uitgesloten doordat de uitlaatgasrecirculatie enkel maximaal effect sorteert in omstandigheden die zich in delen van de Europese Unie slechts gedurende ongeveer zes maanden per jaar voordoen?
3. Moet artikel 3, lid 6, van richtlijn 1999/44/EG aldus worden uitgelegd dat een gebrek aan overeenstemming, erin bestaande dat een voertuig is uitgerust met een manipulatie-instrument dat volgens artikel 3, punt 10, juncto artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 715/2007 verboden is, als een gebrek van geringe betekenis in de zin van de genoemde bepaling moet worden aangemerkt wanneer de verkrijger, hoewel de aanwezigheid van het verboden manipulatie-instrument en de werking daarvan hem bekend waren, het voertuig toch zou hebben gekocht?

(¹) PB 1999, L 171, blz. 12.

(²) PB 2007, L 171, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Köln (Duitsland) op 16 maart 2020 — AC / Deutsche Lufthansa AG

(Zaak C-148/20)

(2020/C 279/28)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Köln

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: AC

Verwerende partij: Deutsche Lufthansa AG

Prejudiciële vragen

Is richtlijn (EU) 2016/681⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 over het gebruik van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) voor het voorkomen, opsporen, onderzoeken en vervolgen van terroristische misdrijven en ernstige criminaliteit (PNR-richtlijn) wat de volgende punten betreft, verenigbaar met de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

- 1.) Zijn de PNR-gegevens die krachtens richtlijn 2016/681 moeten worden doorgegeven, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, voldoende specifiek?
- 2.) Voorziet de richtlijn, gezien de werkingssfeer ervan en gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, bij de verzameling en doorgifte van PNR-gegevens in een toereikende feitelijke differentiatie met betrekking tot de verschillende soorten vluchten en het dreigingsniveau in een specifiek land en met betrekking tot de vergelijking [van die gegevens] met databanken en modellen?
- 3.) Is de algemene en ongedifferentieerde bewaringstermijn van alle PNR-gegevens verenigbaar met de artikelen 7 en 8 van het Handvest?
- 4.) Voorziet de richtlijn, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, in een afdoende procedurele bescherming van de passagiers met betrekking tot het gebruik van de bewaarde PNR-gegevens?
- 5.) Wordt door de richtlijn, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, afdoende gewaarborgd dat bij de doorgifte van PNR-gegevens aan autoriteiten van derde landen het beschermingsniveau van de Europese grondrechten door die derde landen geëerbiedigd wordt?

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/681 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 over het gebruik van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) voor het voorkomen, opsporen, onderzoeken en vervolgen van terroristische misdrijven en ernstige criminaliteit (PB 2016, L 119, blz. 132).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Köln (Duitsland) op 16 maart 2020 — DF / Deutsche Lufthansa AG

(Zaak C-149/20)

(2020/C 279/29)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Köln

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: DF

Verwerende partij: Deutsche Lufthansa AG

Prejudiciële vragen

Is richtlijn (EU) 2016/681 ⁽¹⁾ wat de volgende punten betreft, verenigbaar met de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

- 1.) Zijn de PNR-gegevens die krachtens richtlijn 2016/681 moeten worden doorgegeven, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, voldoende specifiek?
- 2.) Voorziet de richtlijn, gezien de werkingssfeer ervan en gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, bij de verzameling en doorgifte van PNR-gegevens in een toereikende feitelijke differentiatie met betrekking tot de verschillende soorten vluchten en het dreigingsniveau in een specifiek land en met betrekking tot de vergelijking [van die gegevens] met databanken en modellen?
- 3.) Is de algemene en ongedifferentieerde bewaringstermijn van alle PNR-gegevens verenigbaar met de artikelen 7 en 8 van het Handvest?
- 4.) Voorziet de richtlijn, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, in een afdoende procedurele bescherming van de passagiers met betrekking tot het gebruik van de bewaarde PNR-gegevens?
- 5.) Wordt door de richtlijn, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, afdoende gewaarborgd dat bij de doorgifte van PNR-gegevens aan autoriteiten van derde landen het beschermingsniveau van de Europese grondrechten door die derde landen geëerbiedigd wordt?

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/681 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 over het gebruik van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) voor het voorkomen, opsporen, onderzoeken en vervolgen van terroristische misdrijven en ernstige criminaliteit (PB 2016, L 119, blz. 132).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Köln (Duitsland) op 17 maart 2020 — BD / Deutsche Lufthansa AG

(Zaak C-150/20)

(2020/C 279/30)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Köln

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BD

Verwerende partij: Deutsche Lufthansa AG

Prejudiciële vragen

Is richtlijn (EU) 2016/681 ⁽¹⁾ wat de volgende punten betreft, verenigbaar met de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

- 1.) Zijn de PNR-gegevens die krachtens richtlijn 2016/681 moeten worden doorgegeven, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, voldoende specifiek?
- 2.) Voorziet de richtlijn, gezien de werkingssfeer ervan en gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, bij de verzameling en doorgifte van PNR-gegevens in een toereikende feitelijke differentiatie met betrekking tot de verschillende soorten vluchten en het dreigingsniveau in een specifiek land en met betrekking tot de vergelijking [van die gegevens] met databanken en modellen?
- 3.) Is de algemene en ongedifferentieerde bewaringstermijn van alle PNR-gegevens verenigbaar met de artikelen 7 en 8 van het Handvest?
- 4.) Voorziet de richtlijn, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, in een afdoende procedurele bescherming van de passagiers met betrekking tot het gebruik van de bewaarde PNR-gegevens?

- 5.) Wordt door de richtlijn, gelet op de artikelen 7 en 8 van het Handvest, afdoende gewaarborgd dat bij de doorgifte van PNR-gegevens aan autoriteiten van derde landen het beschermingsniveau van de Europese grondrechten door die derde landen geëerbiedigd wordt?

(¹) Richtlijn (EU) 2016/681 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 over het gebruik van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) voor het voorkomen, opsporen, onderzoeken en vervolgen van terroristische misdrijven en ernstige criminaliteit (PB 2016, L 119, blz. 132).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Mureş (Roemenië) op 30 maart 2020 — DG, EH / SC Gruber Logistics SRL

(Zaak C-152/20)

(2020/C 279/31)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunal Mureş

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: DG, EH

Verwerende partij: SC Gruber Logistics SRL

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 8 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 (¹) aldus worden uitgelegd dat de keuze van het op de individuele arbeidsovereenkomst toepasselijke recht de toepassing uitsluit van het recht van het land waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid heeft verricht, of sluit het bestaan van de keuze van het toepasselijke recht de toepassing van artikel 8, lid 1, tweede volzin, van de verordening uit?
- 2) Moet artikel 8 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 aldus worden uitgelegd dat het geldende minimumloon in het land waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid heeft verricht, een recht is dat valt onder "bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken op grond van het recht dat [...] toepasselijk zou zijn geweest bij gebreke van een rechtskeuze" in de zin van artikel 8, lid 1, tweede volzin, van de verordening?
- 3) Moet artikel 3 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat de vermelding in de individuele arbeidsovereenkomst van de bepalingen van het Roemeense arbeidswetboek equivalent is aan een keuze voor het Roemeense recht, nu het in Roemenië algemeen bekend is dat er een wettelijke *verplichting* bestaat om dit rechtskeuzebeding in de individuele arbeidsovereenkomst op te nemen? Met andere woorden, moet artikel 3 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen nationale regelingen en praktijken die *verplichten* dat in individuele arbeidsovereenkomsten een beding van keuze van het Roemeense recht wordt opgenomen?

(¹) Verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I) (PB 2008, L 177, blz. 6).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Düsseldorf (Duitsland) op 3 april 2020 — FI / Eurowings GmbH

(Zaak C-157/20)

(2020/C 279/32)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landesgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: FI

Verwerende partij: Eurowings GmbH

Prejudiciële vraag

Is een vakbondsstaking van het eigen personeel (in casu het cabinepersoneel) van een luchtvaartmaatschappij die een vlucht uitvoert, aan te merken als een “buitengewone omstandigheid” in de zin van artikel 5, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 van 11 februari 2004 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Hongarije) op 7 april 2020 — “Grossmania” Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. / Vas Megyei Kormányhivatal

(Zaak C-177/20)

(2020/C 279/33)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: “Grossmania” Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft.

Verwerende partij: Vas Megyei Kormányhivatal

Prejudiciële vraag

Dient artikel 267 VWEU aldus te worden uitgelegd dat wanneer het Hof in een prejudiciële procedure reeds heeft vastgesteld dat een wettelijke bepaling van een lidstaat in strijd is met het Unierecht, deze bepaling ook in latere administratieve en gerechtelijke procedures van die lidstaat buiten toepassing moet blijven, ook al zijn de aan de latere procedure ten grondslag liggende feiten niet volstrekt identiek aan de feiten van de procedure die aanleiding vormde voor de eerdere prejudiciële procedure?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Fővárosi Törvényszék [voorheen Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Hongarije)] op 7 april 2020 — Pharma Expressz Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. / Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

(Zaak C-178/20)

(2020/C 279/34)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Fővárosi Törvényszék (voorheen Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Pharma Expressz Szolgáltató és Kereskedelmi Kft.

Verwerende partij: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Prejudiciële vragen

- 1) Volgt uit de artikelen 70 tot en met 73 van richtlijn 2001/83/EG ⁽¹⁾ dat een geneesmiddel dat in een lidstaat niet aan medisch recept is onderworpen, ook in een andere lidstaat als een niet aan medisch recept onderworpen geneesmiddel moet worden aangemerkt, ook wanneer in die andere lidstaat voor het betrokken geneesmiddel geen vergunning voor het in de handel brengen is verleend en dat geneesmiddel niet is ingedeeld?
- 2) Is een kwantitatieve beperking volgens welke een medisch recept en een verklaring van de geneesmiddelenautoriteit zijn vereist voor het voorschrijven en verstrekken aan patiënten van een geneesmiddel waarvoor in een lidstaat geen vergunning voor het in de handel brengen is verstrekt maar in een andere EER-lidstaat wel een dergelijke vergunning is verstrekt, gerechtvaardigd uit hoofde van bescherming van de gezondheid en het leven van personen in de zin van artikel 36 VWEU, ook wanneer het betrokken geneesmiddel in de andere lidstaat als niet aan medisch recept onderworpen geneesmiddel is geregistreerd?

⁽¹⁾ Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB 2001, L 311, blz. 67).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 5 mei 2020 — Laudamotion GmbH / Verein für Konsumenteninformation

(Zaak C-189/20)

(2020/C 279/35)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Laudamotion GmbH

Verwerende partij: Verein für Konsumenteninformation

Prejudiciële vragen

1. Moeten de bepalingen van verordening (EU) nr. 1215/2012 ⁽¹⁾, in het bijzonder artikel 25, artikel 17, lid 3, artikel 19, eventueel ook gelet op artikel 67, aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat wordt getoetst of internationale forumkeuzebedingen als oneerlijk moeten worden aangemerkt in de zin van richtlijn 93/13/EEG ⁽²⁾ of van de nationale wettelijke bepalingen tot uitvoering van deze richtlijn?
2. Moet artikel 25, lid 1, eerste volzin, laatste zinsdeel, van verordening (EU) nr. 1215/2012 [“(…), tenzij de overeenkomst krachtens het recht van die lidstaat nietig is wat haar materiële geldigheid betreft”] aldus worden uitgelegd dat op grond daarvan een inhoudelijke toetsing van het betrokken beding krachtens het nationale recht van de lidstaat van het gekozen forum is toegestaan, ook al leidt die toetsing ertoe dat wordt voorbijgegaan aan de rechtens geharmoniseerde aspecten van de regeling?
3. Indien de eerste en de tweede vraag ontkennend worden beantwoord:

betreffen de nationale uitvoeringsbepalingen die moeten worden toegepast om het al dan niet oneerlijke karakter van bedingen te toetsen overeenkomstig richtlijn 93/13, die van het recht van de lidstaat van het gekozen forum of die van de lex causae van de lidstaat waar de zaak aanhangig is gemaakt?

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2012, L 351, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 9).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 5 mei 2020 — DocMorris NV / Apothekerkammer Nordrhein

(Zaak C-190/20)

(2020/C 279/36)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: DocMorris NV

Verwerende partij: Apothekerkammer Nordrhein

Prejudiciële vraag

Is het in overeenstemming met het bepaalde in titel VIII en inzonderheid met artikel 87, lid 3, van richtlijn 2001/83/EG ⁽¹⁾ dat een nationale bepaling [in casu: § 7, lid 1, eerste zin, van het Heilmittelwerbegesetz (Duitse wet betreffende reclame voor geneesmiddelen)] aldus wordt uitgelegd dat het een in een andere lidstaat gevestigde postorderapotheek niet is toegestaan om met het aanbieden van een kansspel klanten te werven, als de deelname aan het kansspel is gekoppeld aan het insturen van een recept voor een enkel op recept verkrijgbaar geneesmiddel voor menselijk gebruik, de in het vooruitzicht gestelde prijs geen geneesmiddel, maar een ander voorwerp is (hier: een elektrische fiets met een waarde van EUR 2 500 en elektrische tandenborstels), en niet hoeft te worden gevreesd dat een irrationeel of buitensporig gebruik van geneesmiddelen wordt aangemoedigd?

⁽¹⁾ Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB 2001, L 311, blz. 67).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Hamburg (Duitsland) op 7 mei 2020 — KAHL GmbH & Co KG tegen Hauptzollamt Hannover

(Zaak C-197/20)

(2020/C 279/37)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: KAHL GmbH & Co KG

Verwerende partij: Hauptzollamt Hannover

Prejudiciële vragen

- 1) Is de toelichting op onderverdeling 1521 9099 ⁽¹⁾ van de gecombineerde nomenclatuur ⁽²⁾ van toepassing, voor zover daarin het woord “gesmolten” voorkomt?
- 2) Indien de eerste prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord, moet het begrip “ruw” in de zin van onderverdeling 1521 9091 van de gecombineerde nomenclatuur dan aldus worden uitgelegd dat bijenwas, die in het land van uitvoer is gesmolten en daarbij langs mechanische weg slechts deels van onzuiverheden is ontdaan, in deze onderverdeling moet worden ingedeeld?

⁽¹⁾ Toelichtingen op de gecombineerde nomenclatuur van de Europese Unie (PB 2019, C 119, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1987, L 256, blz. 1), zoals gewijzigd bij uitvoeringsverordening (EU) 2019/1776 van de Commissie van 9 oktober 2019 tot wijziging van bijlage I bij verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 2019, L 280, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 30 maart 2020 — Rad Service Srl Unipersonale e.a./Del Debbio SpA e.a.

(Zaak C-210/20)

(2020/C 279/38)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Rad Service Srl Unipersonale, Cosmo Ambiente Srl, Cosmo Scavi Srl

Verwerende partijen: Del Debbio SpA, Gruppo Sei Srl, Ciclat Val di Cecina Soc. Coop., Daf Costruzioni Stradali Srl, handelend als gevolmachtigde van de tijdelijke combinatie van ondernemingen die zij heeft opgericht met GARC SpA en Edil Moter Srl

Prejudiciële vraag

Verzet artikel 63 van richtlijn 2014/24 van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014⁽¹⁾ inzake de rechtsfiguur van beroep op de draagkracht van andere lichamen, samen met de beginselen van vrijheid van vestiging en vrijheid van dienstverlening in de artikelen 49 en 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), zich tegen de toepassing van de Italiaanse regeling betreffende beroep op de draagkracht van andere lichamen en uitsluiting van de gunningsprocedure van artikel 89, lid 1, vierde volzin, van de codice dei contratti pubblici die is vervat in decreto legislativo nr. 50 van 18 april 2016, volgens welke de aanbestedende dienst de aan de aanbesteding deelnemende ondernemer altijd moet uitsluiten indien een nevenonderneming onjuiste verklaringen heeft afgelegd over het bestaan van in gezag van gewijsde gegane strafrechtelijke veroordelingen waarmee eventueel kan worden aangetoond dat een ernstige beroepsfout is begaan, zonder van hem te eisen of hem toe te staan dat ter vervanging van deze nevenonderneming een andere geschikte nevenonderneming wordt aangewezen, zoals daarentegen is vastgesteld voor andere gevallen waarin de entiteiten op wier draagkracht de ondernemer zich wil beroepen niet voldoen aan een relevant selectie criterium of waarin dwingende gronden voor uitsluiting bestaan?

⁽¹⁾ Richtlijn 2014/24/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van richtlijn 2004/18/EG (PB 2014, L 94, blz. 65).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Verwaltungsgericht Wiesbaden (Duitsland) op 19 mei 2020 — JV / Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-215/20)

(2020/C 279/39)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: JV

Verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Prejudiciële vragen

- 1) Is richtlijn (EU) 2016/681⁽¹⁾ (hierna: "PNR-richtlijn"), op grond waarvan, ten eerste, luchtvaartmaatschappijen ook bij vluchten binnen de Europese Unie uitgebreide gegevensreeksen die zonder enige uitzondering betrekking hebben op alle passagiers, moeten doorgeven aan de in de betrokken lidstaten opgerichte passagiersinformatie-eenheden (hierna: "PIE") en, ten tweede, die gegevensreeksen aldaar zonder aanleiding moeten worden gebruikt voor geautomatiseerde vergelijkingen met databanken en modellen, waarna zij gedurende vijf jaar moeten worden opgeslagen, verenigbaar met het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in het bijzonder de artikelen 7, 8 en 52 daarvan, rekening houdend met de doelstelling van de PNR-richtlijn en met de vereisten van nauwkeurigheid en evenredigheid?

2) Meer bepaald:

- a) Is artikel 3, punt 9, van de PNR-richtlijn juncto bijlage II bij deze richtlijn, in het licht van de vereisten van voldoende nauwkeurigheid en evenredigheid, verenigbaar met de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voor zover in die bepaling van de PNR-richtlijn is geregeld dat onder het begrip “ernstige criminaliteit” in de zin van deze richtlijn worden verstaan de in bijlage II bij die richtlijn bedoelde strafbare feiten waarop in het nationale recht van een lidstaat een vrijheidsbenemende straf of een tot detentie strekkende maatregel met een maximumduur van ten minste drie jaar staat?
 - b) Zijn de door te geven persoonsgegevens van passagiers voldoende nauwkeurig bepaald opdat zij een inmenging in de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen rechtvaardigen, voor zover het gaat om de doorgifte van de naam of de namen (artikel 8, lid 1, eerste volzin, van de PNR-richtlijn juncto punt 4 van bijlage I bij deze richtlijn), de informatie betreffende reizigers die gebruikmaken van een loyaliteitsprogramma voor frequent reizen (artikel 8, lid 1, eerste volzin, van de PNR-richtlijn juncto punt 8 van bijlage I bij deze richtlijn), en de opname van een vrij tekstveld met algemene opmerkingen (artikel 8, lid 1, eerste volzin, van de PNR-richtlijn juncto punt 12 van bijlage I bij deze richtlijn)?
 - c) Is het met de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met de strekking van de PNR-richtlijn verenigbaar dat naast de gegevens van passagiers ook de gegevens van derden worden geregistreerd, bijvoorbeeld de gegevens van het reisbureau of de reisagent (punt 9 van bijlage I bij de PNR-richtlijn), de personen die een minderjarige begeleiden (punt 12 van bijlage I bij de PNR-richtlijn) en de andere reizigers (punt 17 van bijlage I bij de PNR-richtlijn)?
 - d) Is de PNR-richtlijn verenigbaar met de artikelen 7, 8 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voor zover op grond van die richtlijn PNR-gegevens van minderjarige passagiers worden doorgegeven, verwerkt en opgeslagen?
 - e) Is artikel 8, lid 2, van de PNR-richtlijn juncto punt 18 van bijlage I bij deze richtlijn, op grond waarvan de luchtvaartmaatschappijen API-gegevens, ook voor zover deze identiek zijn aan PNR-gegevens, moeten doorgeven aan de PIE's van de lidstaten, verenigbaar met de artikelen 8 en 52 van het Handvest in het licht van het beginsel van gegevensminimalisatie?
 - f) Vormt artikel 6, lid 4, van de PNR-richtlijn als rechtsgrondslag voor de bepaling van de criteria op basis waarvan de gegevens worden vergeleken (zogenoemde modellen), een toereikende gerechtvaardigde grondslag waarin de wet voorziet in de zin van zowel artikel 8, lid 2, en artikel 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als artikel 16, lid 2, VWEU?
 - g) Beperkt artikel 12 van de PNR-richtlijn de inmenging in de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie nog tot het strikt noodzakelijke wanneer de PIE's van de lidstaten de doorgegeven gegevens gedurende een termijn van vijf jaar bewaren?
 - h) Heeft de depersonalisatie als bedoeld in artikel 12, lid 2, van de PNR-richtlijn tot gevolg dat de persoonsgegevens worden gereduceerd tot wat strikt noodzakelijk is in de zin van de artikelen 8 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wanneer die depersonalisatie niet meer inhoudt dan een pseudonimisering die te allen tijde ongedaan kan worden gemaakt?
 - i) Dienen de artikelen 7, 8 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus te worden uitgelegd dat wanneer de depersonalisatie van PNR-gegevens bij de verwerking van deze gegevens ongedaan wordt gemaakt (artikel 12, lid 3, van de PNR-richtlijn), de betrokken passagiers krachtens die bepalingen in kennis moeten worden gesteld van die ongedaanmaking teneinde hun de mogelijkheid van rechterlijke toetsing te bieden?
- 3) Is artikel 11 van de PNR-richtlijn met de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verenigbaar voor zover PNR-gegevens op grond van die richtlijn bepaling mogen worden doorgegeven aan derde landen waar geen sprake is van een adequaat niveau van gegevensbescherming?
 - 4) Biedt artikel 6, lid 4, vierde volzin, van de PNR-richtlijn voldoende bescherming tegen de verwerking van bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van verordening (EU) 2016/679⁽²⁾ (hierna: “algemene verordening gegevensbescherming”) en artikel 10 van richtlijn (EU) 2016/680⁽³⁾, wanneer in het kader van het vrije tekstveld “algemene opmerkingen” (punt 12 van bijlage I bij de PNR-richtlijn) bijvoorbeeld informatie over eetvoorkeuren kan worden doorgegeven waaruit gevolgtrekkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot dergelijke bijzondere categorieën van persoonsgegevens?

5) Is het met artikel 13 van de algemene verordening gegevensbescherming verenigbaar dat luchtvaartmaatschappijen op hun website de passagiers enkel wijzen op de nationale omzettingwet [in casu: Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 (wet betreffende de verwerking van persoonsgegevens van passagiers tot omzetting van richtlijn 2016/681) van 6 juni 2017, BGBl. I, blz. 1484)?

- (¹) Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 over het gebruik van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) voor het voorkomen, opsporen, onderzoeken en vervolgen van terroristische misdrijven en ernstige criminaliteit (PB 2016, L 119, blz. 132).
- (²) Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (PB 2016, L 119, blz. 1).
- (³) Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door bevoegde autoriteiten met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van kaderbesluit 2008/977/JBZ van de Raad (PB 2016, L 119, blz. 89).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Hamburg (Duitsland) op 7 mei 2020 — C.E. Roeper GmbH / Hauptzollamt Hamburg

(Zaak C-216/20)

(2020/C 279/40)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: C. E. Roeper GmbH

Verwerende partij: Hauptzollamt Hamburg

Prejudiciële vragen

- 1) Is de toelichting op onderverdeling 1521 9099 (¹) van de gecombineerde nomenclatuur (²) van toepassing, voor zover daarin het woord “gesmolten” voorkomt?
- 2) Indien de eerste prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord, moet het begrip “ruw” in de zin van onderverdeling 1521 9091 van de gecombineerde nomenclatuur dan aldus worden uitgelegd dat bijenwas, die in het land van uitvoer is gesmolten en daarbij langs mechanische weg slechts deels van onzuiverheden is ontdaan, in deze onderverdeling moet worden ingedeeld?

(¹) Toelichtingen op de gecombineerde nomenclatuur van de Europese Unie (PB 2019, C 119, blz. 1).

(²) Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiekomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1987, L 256, blz. 1), zoals gewijzigd bij uitvoeringsverordening (EU) 2019/1776 van de Commissie van 9 oktober 2019 tot wijziging van bijlage I bij verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad met betrekking tot de tarief- en statistiekomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 2019, L 280, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Giudice di Pace di Lanciano (Italië) op 28 mei 2020 — XX/OO

(Zaak C-220/20)

(2020/C 279/41)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Giudice di Pace di Lanciano

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: XX

Verwerende partij: OO

Interveniënte: WW

Prejudiciële vraag

Staan de artikelen 2, 4, lid 3, artikel 6, lid 1, en artikel 9 van het Unieverdrag, artikel 67, leden 1 en 4, en de artikelen 81 en 82 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, gelezen in samenhang met de artikelen 1, 6, 20, 21, 31, 34, 45 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de weg aan nationale bepalingen als de artikelen 42, 83 en 87 van decreto legge 17 marzo 2020 n. 18, het besluit van 31 januari 2020 van de ministerraad (waarbij de nationale noodtoestand voor de volksgezondheid is uitgeroepen voor een periode van zes maanden tot en met 31 juli 2020) en de artikelen 14 en 263 van decreto legge 19 maggio 2020 n. 34 (waarbij de nationale noodtoestand vanwege Covid-19 en de verlamming van de civiele en strafrechtspraak en de administratieve werkzaamheden van de Italiaanse rechterlijke instanties is verlengd tot 31 januari 2021), gelezen in onderlinge samenhang, nu deze nationale bepalingen inbreuk maken op de onafhankelijkheid van de verwijzende rechter, op het beginsel dat eenieder recht heeft op een eerlijk proces en op de daarmee verbonden rechten van de waardigheid van de mens, vrijheid en veiligheid, gelijkheid voor de wet, niet-discriminatie, billijke en rechtvaardige arbeidsomstandigheden en -voorwaarden, toegang tot socialezekerheidsuitkeringen, en vrij verkeer en verblijf?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Verwaltungsgericht Wiesbaden
(Duitsland) op 27 mei 2020 — OC / Bondsrepubliek Duitsland**

(Zaak C-222/20)

(2020/C 279/42)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: OC

Verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Prejudiciële vragen

- 1) Dienen artikel 21 en artikel 67, lid 2, VWEU aldus te worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling waarbij, met toepassing van de openingsclausule van artikel 2, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/681⁽¹⁾ (hierna: "PNR-richtlijn"), wordt bepaald dat, ten eerste, luchtvaartmaatschappijen ook bij vluchten binnen de Europese Unie uitgebreide gegevensreeksen die zonder enige uitzondering betrekking hebben op alle passagiers, moeten doorgeven aan de in de betrokken lidstaten opgerichte passagiersinformatie-eenheden (PIE), en dat, ten tweede, die gegevensreeksen aldaar — los van de boeking van een vliegreis — zonder aanleiding moeten worden geregistreerd en moeten worden gebruikt voor vergelijkingen met databanken en modellen, waarna zij moeten worden opgeslagen (in casu: § 2, lid 3, van het Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie [EU] 2016/681 [wet betreffende de verwerking van persoonsgegevens van passagiers] van 6 juni 2017 [BGBl. I, blz. 1484], zoals gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2017 [BGBl. I, blz. 1484]; hierna: "FlugDaG")?
- 2) Volgt uit de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat de nationale regelingen (in casu: § 4, lid 1, FlugDaG) tot omzetting van artikel 3, punt 9, van de PNR-richtlijn juncto bijlage II bij deze richtlijn een definitieve en uitdrukkelijke lijst moeten bevatten van de relevante nationale strafbepalingen waarop de in de PNR-richtlijn vermelde strafbare feiten betrekking hebben?

- 3) Dienen de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus te worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling van een lidstaat (in casu: § 6, lid 4, FlugDaG) die de instanties van de betrokken lidstaat, voor zover zij rechtshandhavingstaken vervullen, de mogelijkheid biedt om de doorgegeven PNR-gegevens ook voor andere doeleinden dan het voorkomen, opsporen, onderzoeken en vervolgen van terroristische misdrijven en ernstige criminaliteit te verwerken indien er, mede op basis van nadere informatie, aanwijzingen zijn voor een welbepaald strafbaar feit?
- 4) Is de openingsclausule van artikel 2, lid 1, van de PNR-richtlijn, die de lidstaten de mogelijkheid biedt om de PNR-richtlijn ook toe te passen op vluchten binnen de Europese Unie (in casu: § 2, lid 3, FlugDaG) en die tot gevolg heeft dat PNR-gegevens binnen Europa tweemaal worden geregistreerd (zowel in de lidstaat van vertrek als in de lidstaat van aankomst), in het licht van het beginsel van gegevensminimalisatie verenigbaar met de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie?
- 5) Mocht de PNR-richtlijn niet in strijd zijn met hoger recht (zie beslissing van het Verwaltungsgericht Wiesbaden van 13 mei 2020, zaaknummer 6 K 805/19.WI) en bijgevolg toepasselijk zijn:
- a) Dient artikel 7, leden 4 en 5, van de PNR-richtlijn aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling van een lidstaat (in casu: § 6, lid 4, FlugDaG) die de instanties van de betrokken lidstaat, voor zover zij rechtshandhavingstaken vervullen, de mogelijkheid biedt om de doorgegeven PNR-gegevens ook voor andere doeleinden dan het voorkomen, opsporen, onderzoeken en vervolgen van terroristische misdrijven en ernstige criminaliteit te verwerken indien er, mede op basis van nadere informatie, aanwijzingen zijn voor een welbepaald ander strafbaar feit (zogenoemde bijvangst)?
- b) Is het met artikel 7, lid 2, van de PNR-richtlijn verenigbaar dat een lidstaat een instantie (in casu: het Bundesamt für Verfassungsschutz [federaal bureau voor de bescherming van de grondwet]) die naar nationaal recht (in casu: § 5, lid 1, juncto § 3, lid 1, van het Gesetz über die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in Angelegenheiten des Verfassungsschutzes und über das Bundesamt für Verfassungsschutz [wet betreffende de samenwerking tussen de federale overheid en de deelstaten op het gebied van de bescherming van de grondwet en betreffende het federaal bureau voor de bescherming van de grondwet]) op grond van een nationaal beginsel inzake de scheiding van bevoegdheden niet over politionele bevoegdheden beschikt, op de lijst van bevoegde instanties in de zin van artikel 7, lid 1, van de PNR-richtlijn plaatst?

(¹) Richtlijn (EU) 2016/681 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 over het gebruik van persoonsgegevens van passagiers (PNR-gegevens) voor het voorkomen, opsporen, onderzoeken en vervolgen van terroristische misdrijven en ernstige criminaliteit (PB 2016, L 119, blz. 132).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Sø- og Handelsret (Denemarken) op 29 mei 2020 — Merck Sharp & Dohme BV, Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S en H. Lundbeck A/S / Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S en 2CARE4 ApS

(Zaak C-224/20)

(2020/C 279/43)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Sø- og Handelsret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Merck Sharp & Dohme BV, Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S en H. Lundbeck A/S

Verwerende partijen: Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S en 2CARE4 ApS

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 15, lid 2, van richtlijn 2015/2436/EU (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2015 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten en artikel 15, lid 2, van verordening 2017/1001/EU (²) van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 inzake het Uniemerk aldus worden uitgelegd dat een merkhouder zich kan verzetten tegen de verdere verhandeling van een geneesmiddel dat door een parallelimporteur is herverpakt in een nieuwe buitenverpakking, waarop het merk opnieuw is aangebracht,

- i) wanneer de importeur in staat is om een verpakking te verkrijgen die in de handel kan worden gebracht en om effectief toegang tot de markt van de lidstaat van invoer te krijgen door de oorspronkelijke buitenverpakking te verbreken — teneinde nieuwe etiketten op de binnenverpakking aan te brengen en/of de bijsluiters te vervangen — en vervolgens de oorspronkelijke buitenverpakking opnieuw te verzegelen met een nieuw middel waarmee kan worden gecontroleerd of met de verpakking is geknoeid, overeenkomstig artikel 47 bis van richtlijn 2001/83/EG^(?) tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/62/EU⁽⁴⁾ van het Europees Parlement en de Raad) en artikel 16 van gedelegeerde verordening (EU) 2016/161⁽⁵⁾ van de Commissie inzake veiligheidskenmerken op de verpakking van geneesmiddelen?
- ii) wanneer de importeur niet in staat is om een verpakking te verkrijgen die in de handel kan worden gebracht en om effectief toegang tot de markt van de lidstaat van invoer te krijgen door de oorspronkelijke buitenverpakking te verbreken — teneinde nieuwe etiketten op de binnenverpakking aan te brengen en/of de bijsluiters te vervangen — en vervolgens de oorspronkelijke buitenverpakking opnieuw te verzegelen met een nieuw middel waarmee kan worden gecontroleerd of met de verpakking is geknoeid, overeenkomstig artikel 47 bis van richtlijn 2001/83/EG tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/62/EU van het Europees Parlement en de Raad) en artikel 16 van gedelegeerde verordening (EU) 2016/161 van de Commissie inzake veiligheidskenmerken op de verpakking van geneesmiddelen?
- 2) Moet richtlijn 2001/83 (zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/62), waaronder met name artikel 47 bis en artikel 54, onder o), aldus worden uitgelegd dat een nieuw middel waarmee kan worden gecontroleerd of met de verpakking is geknoeid (middel tegen knoeien), dat — in verband met een aanvullende etikettering nadat de oorspronkelijke verpakking op zodanige wijze is geopend dat het oorspronkelijke middel tegen knoeien geheel of gedeeltelijk is afgedekt en/of verwijderd — op de oorspronkelijke verpakking van het geneesmiddel wordt aangebracht, in de zin van artikel 47 bis, lid 1, onder b), ‚gelijkwaardig [is] wat de mogelijkheid betreft om de authenticiteit en de identiteit van het geneesmiddel te controleren en om te bewijzen dat met het geneesmiddel is geknoeid’ en in de zin van artikel 47 bis, lid 1, onder b), ii) ‚even doeltreffend [is] om de authenticiteit van de geneesmiddelen te controleren en de identiteit ervan vast te stellen en om te bewijzen dat met de geneesmiddelen is geknoeid’, wanneer a) de verpakking van de geneesmiddelen zichtbare tekenen vertoont die erop wijzen dat het oorspronkelijke middel tegen knoeien is verbroken, of b) zulks kan worden vastgesteld door het product aan te raken, onder meer
- i) bij de reeds voorgeschreven controle van de integriteit van het middel tegen knoeien door fabrikanten, groothandelaren, apothekers en personen die gemachtigd of gerechtigd zijn geneesmiddelen aan het publiek te verstrekken [zie artikel 54 bis, lid 2, onder d), van richtlijn 2011/62 alsook artikel 10, onder b), en de artikelen 25 en 30 van verordening 2016/161], of
- ii) nadat de verpakking van de geneesmiddelen is geopend, bijvoorbeeld door een patiënt?
- 3) Indien vraag 2 ontkennend wordt beantwoord:

Moeten artikel 15 van richtlijn 2015/2436, artikel 15 van verordening 2017/1001 alsook de artikelen 34 en 36 VWEU dan aldus worden uitgelegd dat herverpakking in een nieuwe buitenverpakking objectief gesproken noodzakelijk is om effectief toegang tot de markt van de staat van invoer te krijgen, wanneer het voor de parallelimporteur niet mogelijk is om aanvullende etikettering aan te brengen en de oorspronkelijke verpakking opnieuw te verzegelen overeenkomstig artikel 47 bis van richtlijn 2001/83 (zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/62), dat wil zeggen zonder dat a) de verpakking van de geneesmiddelen zichtbare tekenen vertoont die erop wijzen dat het oorspronkelijke middel tegen knoeien is verbroken, of b) zulks kan worden vastgesteld door het product aan te raken zoals beschreven in de tweede vraag, op een wijze die niet in overeenstemming is met artikel 47 bis?

- 4) Moeten richtlijn 2001/83 (zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/62) en verordening 2016/161, gelezen in samenhang met de artikelen 34 en 36 VWEU alsook artikel 15, lid 2, van richtlijn 2015/2436, aldus worden uitgelegd dat een lidstaat [in Denemarken: de Lægemiddelstyrelse (geneesmiddelenbureau)] bevoegd is om richtsnoeren vast te stellen op grond waarvan als hoofdregel geldt dat herverpakking in een nieuwe buitenverpakking moet plaatsvinden terwijl alleen op aanvraag, in uitzonderlijke gevallen (bijvoorbeeld wanneer de aanvoer van het geneesmiddel in gevaar kan komen), aanvullende etikettering en herverzegeling kan worden toegestaan waarbij op de oorspronkelijke buitenverpakking nieuwe veiligheidskenmerken worden aangebracht, of is de vaststelling en handhaving van dergelijke richtsnoeren door een lidstaat onverenigbaar met de artikelen 34 en 36 VWEU en/of met artikel 47 bis van richtlijn 2001/83 en artikel 16 van verordening 2016/161?

- 5) Dienen artikel 15, lid 2, van richtlijn 2015/2436 en artikel 15, lid 2, van verordening 2017/1001, gelezen in samenhang met de artikelen 34 en 36 VWEU, aldus te worden uitgelegd dat de herverpakking in een nieuwe buitenverpakking, waartoe wordt overgegaan door een parallelimporteur overeenkomstig de in vraag 4 vermelde richtsnoeren die door een lidstaat zijn vastgesteld, moet worden geacht noodzakelijk te zijn in de zin van de rechtspraak van het Hof,
- i) wanneer dergelijke richtsnoeren verenigbaar zijn met de artikelen 34 en 36 VWEU alsook met de rechtspraak van het Hof over de parallelimport van geneesmiddelen?
- ii) wanneer dergelijke richtsnoeren onverenigbaar zijn met de artikelen 34 en 36 VWEU alsook met de rechtspraak van het Hof over de parallelimport van geneesmiddelen?
- 6) Dienen de artikelen 34 en 36 VWEU aldus te worden uitgelegd dat de herverpakking van een geneesmiddel in een nieuwe buitenverpakking objectief noodzakelijk moet zijn voor de effectieve toegang tot de markt van de staat van invoer, ofschoon de parallelimporteur het oorspronkelijke merk (productnaam) niet opnieuw heeft aangebracht maar in de plaats daarvan de nieuwe buitenverpakking heeft voorzien van een productnaam die niet het merk van de merkhouder bevat (debranding)?
- 7) Moeten artikel 15, lid 2, van richtlijn 2015/2436 en artikel 15, lid 2, van verordening 2017/1001 aldus worden uitgelegd dat een merkhouder zich kan verzetten tegen de verdere verhandeling van een geneesmiddel dat door een parallelimporteur is herverpakt in een nieuwe buitenverpakking, wanneer de parallelimporteur enkel het productspecifieke merk van de merkhouder opnieuw heeft aangebracht, maar niet de overige merken en/of handelaanduidingen die de merkhouder had aangebracht op de oorspronkelijke buitenverpakking?

- (¹) Richtlijn 2015/2436/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2015 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (PB 2015, L 336, blz. 1).
- (²) Verordening 2017/1001/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 inzake het Uniemerks (PB 2017, L 154, blz. 1).
- (³) Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB 2001, L 311, blz. 67).
- (⁴) Richtlijn 2011/62/EU van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2011 tot wijziging van richtlijn 2001/83/EG tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik, om te verhinderen dat vervalste geneesmiddelen in de legale distributieketen belanden (PB 2011, L 174, blz. 74).
- (⁵) Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/161 van de Commissie van 2 oktober 2015 tot aanvulling van richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad door de vaststelling van gedetailleerde regels voor de veiligheidskenmerken op de verpakking van geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB 2016, L 32, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Landesgericht Berlin-Brandenburg
(Duitsland) op 3 juni 2020 — NP/ Daimler AG**

(Zaak C-232/20)

(2020/C 279/44)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landesgericht Berlin-Brandenburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: NP

Verwerende partij: Daimler AG, Mercedes-Benz Werk Berlin

Prejudiciële vragen

1. Dient de terbeschikkingstelling van een uitzendkracht aan een inlenende onderneming reeds dan niet meer als “tijdelijk” in de zin van artikel 1 van de uitzendrichtlijn (¹) te worden beschouwd wanneer de arbeid wordt verricht in een functie die permanent voorhanden is en die niet wordt uitgeoefend om iemand te vervangen?

2. Dient de terbeschikkingstelling van een uitzendkracht die korter duurt dan 55 maanden, niet meer als “tijdelijk” in de zin van artikel 1 van de uitzendrichtlijn te worden beschouwd?
3. Indien de eerste en/of de tweede vraag bevestigend wordt/worden beantwoord, rijzen de volgende aanvullende vragen:
 - 3.1. Heeft de uitzendkracht recht op de totstandbrenging van een dienstverband met de inlenende onderneming, ook al voorzag het nationale recht vóór 1 april 2017 niet in een dergelijke sanctie?
 - 3.2. Is een nationale bepaling als § 19, lid 2, Arbeitnehmerüberlassungsgesetz (wet op de terbeschikkingstelling van werknemers) in strijd met artikel 1 van de uitzendrichtlijn omdat bij die nationale bepaling voor het eerst vanaf 1 april 2017 een maximale duur van de individuele terbeschikkingstelling van 18 maanden wordt voorgeschreven maar eerdere tijdvakken van terbeschikkingstelling uitdrukkelijk niet in aanmerking worden genomen, wanneer de terbeschikkingstelling niet meer als tijdelijk zou behoren te worden aangemerkt indien die tijdvakken wel in aanmerking waren genomen?
 - 3.3. Kan de verlenging van de maximale duur van de individuele terbeschikkingstelling worden overgelaten aan de partijen bij een collectieve arbeidsovereenkomst? Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, geldt dit dan eveneens voor partijen bij een collectieve arbeidsovereenkomst die niet bevoegd zijn voor het dienstverband van de betrokken uitzendkracht, maar wel voor de bedrijfstak van de inlenende onderneming?

(¹) Richtlijn 2008/104/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende uitzendarbeid (PB 2008, L 327, blz. 9).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Högsta förvaltningsdomstol (Zweden) op
9 juni 2020 — Skatteverk/ Skellefteå Industrihus Aktiebolag**

(Zaak C-248/20)

(2020/C 279/45)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Högsta förvaltningsdomstol

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Skatteverk

Verwerende partij: Skellefteå Industrihus Aktiebolag

Prejudiciële vraag

Is het verenigbaar met de btw-richtlijn (¹), met name de artikelen 137, 168, 184 tot en met 187, 189 en 192, dat een vastgoedeigenaar die heeft gekozen voor belastingheffing over de oprichting van een gebouw en die de voorbelasting over verwervingen voor het bouwproject heeft afgetrokken, onmiddellijk alle voorbelasting moet terugbetalen met rente, op grond dat niet langer een btw-plicht op hem rust doordat het bouwproject is stopgezet voordat het gebouw is voltooid, en daardoor geen verhuur tot stand is gekomen?

(¹) Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hamburg (Duitsland) op
10 juni 2020 — CY/ Eurowings GmbH**

(Zaak C-252/20)

(2020/C 279/46)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: CY

Verwerende partij: Eurowings GmbH

Prejudiciële vragen

1) Kan er ook recht op compensatie overeenkomstig artikel 7 van verordening (EG) nr. 261/2004 ⁽¹⁾ bestaan wanneer een passagier wegens een betrekkelijk geringe aankomstvertraging een rechtstreeks aansluitende vlucht mist en daardoor met een vertraging van drie uur of meer op zijn eindbestemming aankomt, terwijl beide vluchten door verschillende luchtvaartmaatschappijen werden uitgevoerd, waarbij de boeking niet heeft plaatsgevonden via de luchtvaartmaatschappij die het eerste deeltraject heeft uitgevoerd en tegen welke de vordering in het hoofdgeding is gericht?

2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Is de "luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert" in de zin van artikel 5, lid 1, onder c), en artikel 7, lid 1, van verordening nr. 261/2004 de luchtvaartmaatschappij die de verraagde vlucht op het eerste deeltraject feitelijk uitvoert dan wel de luchtvaartmaatschappij die de punctuele vlucht op het tweede deeltraject uitvoert, bij welke beide vluchten zijn geboekt?

3) Indien beide luchtvaartmaatschappijen als "luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert" in de zin van artikel 5, lid 1, onder c), en artikel 7, lid 1, van verordening 261/2004 moeten worden beschouwd:

Heeft de passagier dan het recht om te kiezen tegen welke luchtvaartmaatschappij hij zijn vordering richt?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Commissione tributaria regionale del Lazio (Italië) op 10 juni 2020 — Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Gaeta/Punto Nautica

(Zaak C-255/20)

(2020/C 279/47)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Commissione tributaria regionale del Lazio

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Gaeta

Verwerende partij: Punto Nautica Srl

Prejudiciële vraag

Moeten het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-82/12 en artikel 3, lid 2, van richtlijn 92/12/EEG van de Raad ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan de geldende Italiaanse regeling vervat in artikel 17 van decreto legislativo 21 dicembre 1990, n. 398, en in artikel 3, lid 1, van wet nr. 19/2011 van de Regione Lazio [...], waarbij schijnbaar een regionale belasting op benzine wordt ingevoerd die niet de door deze communautaire richtlijn vereiste "specifieke doeleinden" heeft?

⁽¹⁾ Richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop (PB 1992, L 76, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Varhoven administrativen sad (Bulgarije)
op 9 juni 2020 — “Viva Telekom Bulgaria” EOOD/Direktor na Direktsia “Obzhalvane i
danachno-osiguritelna praktika” — Sofia**

(Zaak C-257/20)

(2020/C 279/48)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Varhoven administrativen sad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: “Viva Telekom Bulgaria” EOOD

Verwerende partij: Direktor na Direktsia “Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” — Sofia

Prejudiciële vragen

- 1 Staan het evenredigheidsbeginsel overeenkomstig artikel 5, lid 4, en artikel 12, onder b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte overeenkomstig artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de weg aan een nationale regeling zoals die vervat in artikel 16, lid 2, punt 3, ZKPO [Zakon za korporativnoto podohodno oblagane (Bulgaarse wet op de vennootschapsbelasting)]?
- 2 Moeten rentebetalingen overeenkomstig artikel 4, lid 1, onder d), van richtlijn 2003/49/EG ⁽¹⁾ worden aangemerkt als winstuitkeringen waarop artikel 5 van richtlijn 2011/96/EG ⁽²⁾ van toepassing is?
- 3 Vallen uitkeringen uit een renteloze lening zoals bedoeld in artikel 4, lid 1, onder d), van richtlijn 2003/49/EG waarvan de terugbetaling 60 jaar na de uitgiftedatum verschuldigd is, onder de regeling van artikel 1, lid 1, onder b), lid 3, en artikel 5 van richtlijn 2011/96/EG?
- 4 Staan artikel 49 en artikel 63, leden 1 en 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 1, lid 1, onder b), lid 3, en artikel 5 van richtlijn 2011/96/EG en artikel 4, lid 1, onder d), van richtlijn 2003/49/EG in de weg aan een nationale regeling zoals die vervat in artikel 195, lid 1, artikel 200, lid 2, ZKPO, artikel 200a, lid 1, lid 5, punt 4, ZKPO (ingetrokken) in de respectieve versies die van 1 januari 2011 tot en met 1 januari 2015 van kracht waren, en in artikel 195, lid 1, lid 6, punt 3, en lid 11, punt 4, ZKPO in de thans sinds 1 januari 2015 van kracht zijnde versie, alsook aan een belastingpraktijk volgens welke niet-betaalde rente over een renteloze lening die een moedermaatschappij met zetel in een andere lidstaat heeft toegekend aan een ingezeten dochteronderneming en waarvan de terugbetaling 60 jaar na 22 november 2013 is verschuldigd, aan bronbelasting is onderworpen?
- 5 Staan artikel 3, lid 1, onder h) tot en met j), artikel 5, lid 1, onder a) en b), artikel 7, lid 1, en artikel 8 van richtlijn 2008/7/EG van de Raad van 12 februari 2008 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal ⁽³⁾ in de weg aan een nationale regeling zoals die vervat in artikel 16, lid 1, lid 2, punt 3, en artikel 195, lid 1, ZKPO inzake het heffen van bronbelasting over fictieve rente-inkomsten uit een renteloze lening die aan een ingezeten vennootschap is verstrekt door een vennootschap met zetel in een andere lidstaat die de enige aandeelhouder van de kredietnemer is?
- 6 Vormt de omzetting van richtlijn 2003/49/EG in 2011, dat wil zeggen vóór het verstrijken van de overgangperiode als vastgesteld in bijlage VI, sectie “Belastingen”, punt 3, van het Protocol bij het Toetredingsverdrag en de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden voor de Republiek Bulgarije tot de Europese Unie, bij artikel 200, lid 2, artikel 200a, lid 1 en lid 5, punt 4, ZKPO waarin het belastingtarief op 10 % is vastgesteld in plaats van het door het Protocol bij het Toetredingsverdrag voorgeschreven maximumtarief van 5 %, schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel?

⁽¹⁾ Richtlijn 2003/49/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende een gemeenschappelijke belastingregeling inzake uitkeringen van interest en royalty's tussen verbonden ondernemingen van verschillende lidstaten (PB 2003, L 157, blz. 49).

⁽²⁾ Richtlijn 2011/96/EU van de Raad van 30 november 2011 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten (PB 2011, L 345, blz. 8).

⁽³⁾ PB 2008, L 46, blz. 11.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rayonen sad Lukovit (Bulgarije) op 15 juni 2020 — VB / Glavna direktsia “Pozharna bezopasnost i zaschtita na naselenieto” kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Zaak C-262/20)

(2020/C 279/49)

Procestaal: *Bulgaars*

Verwijzende rechter

Rayonen sad Lukovit

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: VB

Verwerende partij: Glavna direktsia “Pozharna bezopasnost i zaschtita na naselenieto” kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

Prejudiciële vragen

- 1) Vereist de doeltreffende bescherming krachtens artikel 12, onder a), van richtlijn 2003/88/EG⁽¹⁾ dat de normale duur van de nachtdienst van politieagenten en brandweerlieden korter is dan de vastgelegde normale duur van het dagwerk?
- 2) Vereist het in de artikelen 20 en 31 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerde gelijkheidsbeginsel dat de normale duur van nachtarbeid van zeven uur die in het nationale recht is vastgelegd voor werknemers in de particuliere sector, ook geldt voor werknemers in de publieke sector, inclusief politieagenten en brandweerlieden?
- 3) Kan het in overweging 8 van richtlijn 2003/88/EG neergelegde doel om de duur van nachtarbeid te beperken alleen doeltreffend worden bereikt als in het nationale recht uitdrukkelijk de normale duur van nachtarbeid, ook voor werknemers in de publieke sector, is vastgelegd?

⁽¹⁾ Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB 2003, L 299, blz. 9).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Korneuburg (Oostenrijk) op 15 juni 2020 — Airhelp Limited / Laudamotion GmbH

(Zaak C-263/20)

(2020/C 279/50)

Procestaal: *Duits*

Verwijzende rechter

Landesgericht Korneuburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Airhelp Limited

Verwerende partij: Laudamotion GmbH

Prejudiciële vragen

1. Moeten artikel 5, lid 1, onder c), en artikel 7 van verordening (EG) nr. 261/2004⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat de luchtreiziger recht heeft op compensatie wanneer de vertrektijd van oorspronkelijk 14.40 uur naar 08.25 uur op dezelfde dag wordt vervroegd?

2. Moet artikel 5, lid 1, onder c), i) tot en met iii), van verordening nr. 261/2004 aldus worden uitgelegd dat de toetsing of de annulering aan de passagier is medegedeeld uitsluitend aan de hand van deze bepaling moet plaatsvinden en in de weg staat aan de toepassing van nationaal recht inzake de ontvangst van verklaringen dat ter omzetting van richtlijn 2000/31/EG ⁽²⁾ is vastgesteld en een ontvangstfictie bevat?
3. Moeten artikel 5, lid 1, onder c), i) tot en met iii), van verordening nr. 261/2004 en artikel 11 van de richtlijn inzake elektronische handel aldus worden uitgelegd, dat wanneer de vlucht wordt geboekt door de passagier via een boekingsplatform en deze daarbij zijn telefoonnummer en zijn e-mailadres heeft opgegeven, maar het boekingsplatform aan de luchtvaartmaatschappij het telefoonnummer en een door het boekingsplatform automatisch gegenereerd e-mailadres heeft doorgegeven, de bezorging van de mededeling van de vervroeging van de vlucht aan het automatisch gegenereerd e-mailadres als mededeling respectievelijk bezorging van de mededeling van de vervroeging moet worden aangemerkt, ook wanneer het boekingsplatform de mededeling van de luchtvaartmaatschappij niet of te laat aan de passagier heeft doorgegeven?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt ("richtlijn inzake elektronische handel") (PB 2000, L 178, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Korneuburg (Oostenrijk)
op 18 juni 2020 — AG e.a. / Austrian Airlines AG**

(Zaak C-270/20)

(2020/C 279/51)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landesgericht Korneuburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: AG, MG en HG, alle drie minderjarig en wettelijk vertegenwoordigd

Verwerende partij: Austrian Airlines AG

Prejudiciële vraag

Moet artikel 7, lid 2, onder b), van verordening (EG) nr. 261/2004 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een luchtvaartmaatschappij het volgens artikel 7, lid 1, onder b), van die verordening te betalen compensatiebedrag ook kan verlagen wanneer aan de passagiers ten gevolge van de annulering van de geboekte vlucht een andere vlucht wordt aangeboden waarvan de geplande vertrektijd en de geplande aankomsttijd beide 11 uur en 55 minuten vóór de vliegtijden van de geannuleerde vlucht liggen?

⁽¹⁾ Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Beroep ingesteld op 23 juni 2020 — Europese Commissie / Raad van de Europese Unie**(Zaak C-275/20)**

(2020/C 279/52)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: J.-F. Brakeland, M. Afonso en D. Schaffrin, gemachtigden)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (EU) 2020/470 van de Raad van 25 maart 2020 betreffende de verlenging van de periode waarin een aanspraak voor audiovisuele coproducties bestaat zoals vastgesteld in artikel 5 van het protocol betreffende culturele samenwerking bij de vrijhandelsovereenkomst tussen de Europese Unie en haar lidstaten, enerzijds, en de Republiek Korea, anderzijds⁽¹⁾, nietig verklaren;

- de Raad verwijzen in de kosten.

Middel en voornaamste argumenten

Het door de Commissie ingestelde beroep tot nietigverklaring betreft de verlenging met drie jaar van de periode waarin voor audiovisuele coproducties van producenten uit de Unie en Korea aanspraak kan worden gemaakt op de respectieve regelingen ter bevordering van plaatselijke en regionale culturele inhoud op grond van artikel 5 van het protocol betreffende culturele samenwerking bij de Vrijhandelsovereenkomst tussen de Europese Unie en haar lidstaten, enerzijds, en de Republiek Korea, anderzijds.

De Commissie voert ter ondersteuning van haar beroep één middel aan.

De Commissie stelt zich op het standpunt dat de Raad, door zijn besluit te baseren op artikel 3, lid 1, van besluit (EU) 2015/2169 van de Raad van 1 oktober 2015 betreffende de sluiting van de vrijhandelsovereenkomst tussen de Europese Unie en haar lidstaten, enerzijds, en de Republiek Korea, anderzijds⁽²⁾, en niet op artikel 218, lid 6, VWEU zoals door de Commissie was voorgesteld, gebruik heeft gemaakt van een afgeleide rechtsgrondslag waarin niet is voorzien in het VWEU. Bijgevolg heeft de Raad het beginsel van toedeling van bevoegdheden van artikel 13, lid 2, VEU geschonden, evenals het in de rechtspraak van het Hof ontwikkelde beginsel van institutioneel evenwicht.

⁽¹⁾ PB 2020, L 101, blz. 1.

⁽²⁾ PB 2015, L 307, blz. 2.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hamburg (Duitsland) op 30 juni 2020 — EL en CP / Ryanair Designated Activity Company**(Zaak C-287/20)**

(2020/C 279/53)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: EL, CP

Verwerende partij: Ryanair Designated Activity Company

Prejudiciële vragen

Is een vakbondsstaking van het eigen personeel van een luchtvaartmaatschappij die een vlucht uitvoert, aan te merken als een “buitengewone omstandigheid” in de zin van artikel 5, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004 ⁽¹⁾?

Is het hierbij van belang dat er voorafgaand aan de staking onderhandelingen zijn gevoerd met de werknemers-vertegenwoordiging(en)?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

GERECHT

Beroep ingesteld op 28 mei 2020 — ACMO e.a./GAR

(Zaak T-330/20)

(2020/C 279/54)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: ACMO Sàrl (Luxemburg, Luxemburg) en 69 andere verzoekers (vertegenwoordigers: T. Soames, N. Chesaites, advocaten, en R. East, solicitor)

Verwerende partij: Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad

Conclusies

- artikel 2 van besluit SRB/EES/2020/52 van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad van 17 maart 2020, om te bepalen of compensatie moet worden toegekend aan de aandeelhouders en crediteuren ten aanzien van wie de afwikkelingsmaatregelen aangaande Banco Popular Español S.A. zijn genomen (hierna: “bestreden besluit”), nietig verklaren; en/of
- artikel 1 van het bestreden besluit nietig verklaren; en/of
- artikel 3 van het bestreden besluit nietig verklaren; en/of
- subsidiair, het bestreden besluit in zijn geheel nietig verklaren;
- verweerder verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoekers drie middelen aan.

1. Het bestreden besluit, en met name de vaststelling dat er geen schadevergoeding krachtens artikel 76, lid 1, onder e), van verordening nr. (EU) 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾ (artikel 2) verschuldigd is aan de crediteuren (met inbegrip van verzoekers), is gebrekkig wegens kennelijke beoordelingsfouten, geeft op meerdere punten blijk van een onjuiste rechtsopvatting en schendt derhalve verzoekers' eigendomsrecht. Meer bepaald betogen verzoekers dat de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad kennelijke beoordelingsfouten heeft gemaakt en op meerdere punten blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, door het bestreden besluit vast te stellen op basis van een door Deloitte Réviseurs d'Entreprises (“Deloitte”) goedgekeurd taxatierapport (“taxatierapport 3”) en een “verduidelijking” daarvan in de bijlage bij het bestreden besluit, volgens welke verzoekers niets zouden hebben teruggekregen indien Banco Popular in Spanje aan een normale insolventieprocedure onderworpen zou zijn geweest.
2. Het besluit van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad om Deloitte aan te wijzen als uitvoerder van taxatie 3 was gebrekkig wegens kennelijke beoordelingsfouten en/of gaf op meerdere punten blijk van een onjuiste rechtsopvatting, aangezien Deloitte niet voldeed aan het in artikel 20, lid 16, van verordening (EU) 806/2014 neergelegde fundamentele criterium van onafhankelijkheid.
3. De Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad had zijn besluitvormingsbevoegdheden ten onrechte gedelegeerd aan Deloitte, hetgeen in strijd is met het beginsel dat in de rechtspraak van de Unie is vastgelegd in het fundamentele arrest in de zaak Meroni. ⁽²⁾

⁽¹⁾ Verordening (EU) 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 juli 2014 tot vaststelling van eenvormige regels en een eenvormige procedure voor de afwikkeling van kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen in het kader van een gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme en een gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1093/2010 (PB 2014, L 225, blz. 1).

⁽²⁾ Arrest van 13 juni 1958, Meroni/Hoge Autoriteit (9/56, EU:C:1958:7).

Beroep ingesteld op 27 mei 2020 — KI/ eu-LISA**(Zaak T-338/20)**

(2020/C 279/55)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: KI (vertegenwoordigers: L. Levi en M. Vandenbussche, advocaten)

Verwerende partij: Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het besluit van 15 juli 2019 om verzoeker over te plaatsen naar een andere functie nietig te verklaren;
- voor zover nodig, het besluit van 17 februari 2020 tot afwijzing van haar klacht nietig te verklaren;
- vergoeding te gelasten van haar op 10 000 EUR geraamde immateriële schade, en
- de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan onrechtmatigheid van het besluit van de uitvoerend directeur van 25 juni 2019, zoals bevestigd en uitgevoerd bij het besluit van de uitvoerend directeur van 29 augustus 2019, voor zover het in strijd is met de vereisten van een eerlijke en transparante vergelijking van de verdiensten, met het non-discriminatiebeginsel, met artikel 41 van het Handvest en met het dienstbelang.
2. Tweede middel, ontleend aan het feit dat het besluit tot overplaatsing kennelijk is strijd is met het dienstbelang en met het beginsel van gelijkwaardigheid van functies.
3. Derde middel, ontleend aan schending van het recht om te worden gehoord, niet-nakoming van de motiveringsplicht en schending van artikel 41 van het Handvest.
4. Vierde middel, ontleend aan niet-nakoming van de zorgplicht, schending van artikel 31, lid 2, van het Handvest, van artikel 1 sexies van het Statuut, van richtlijn 2003/88/EG betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd en van het non-discriminatiebeginsel.

Beroep ingesteld op 11 juni 2020 — Net Technologies Finland/REA**(Zaak T-358/20)**

(2020/C 279/56)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Net Technologies Finland Oy (Helsinki, Finland) (vertegenwoordigers: S. Pappas en N. Kyriazopoulou, advocaten)

Verwerende partij: Research Executive Agency

Conclusies

- vaststellen dat i) het Research Executive Agency (Uitvoerend Agentschap Onderzoek; hierna: “REA”) de contractuele verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens subsidieovereenkomst FP7-SEC-2012-312484, die is gesloten in het kader van het zevende kaderprogramma voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technische ontwikkeling en demonstratie, ii) de vordering in debetnota’s nr. 3242005872 betreffende de terugbetaling van het bedrag van 171 342,97 EUR wegens ongerechtvaardigde subsidies en nr. 3242005825 betreffende de terugbetaling van het bedrag van 17 134,30 EUR als schadevergoeding, ongegrond is, en iii) de daaraan verbonden kosten voor in-house consultants subsidiabel zijn; en,
- de verwerende partij verwijzen in haar eigen kosten en in de kosten die verzoekster in het kader van de onderhavige procedure heeft gemaakt.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster de volgende middelen aan.

1. Het REA heeft de bepalingen met betrekking tot subsidiabiliteit onjuist uitgelegd en is zijn contractuele verplichtingen niet nagekomen door de omstreden debetnota’s uit te vaardigen, op grond van het feit dat de kosten voor in-house consultants aan de in de subsidieovereenkomst vastgestelde subsidiabiliteitsvoorwaarden voldeden en bijgevolg niet leiden tot enig recht op terugbetaling.
2. Het REA is het contract niet te goeder trouw nagekomen.
3. Het REA heeft het evenredigheidsbeginsel geschonden.

Beroep ingesteld op 18 juni 2020 — KN/EESC

(Zaak T-377/20)

(2020/C 279/57)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: KN (vertegenwoordigers: M. Casado García-Hirschfeld en M. Aboudi, advocaten)

Verwerende partij: Europees Economisch en Sociaal Comité

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;
- het bestreden besluit van 9 juni 2020, waarvan is kennisgegeven op 17 juni 2020, nietig te verklaren;
- vergoeding te gelasten van de op 200 000 EUR geraamde immateriële schade en de op 50 000 EUR geraamde materiële schade;
- de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van procedurele rechten en van de grondrechten van behoorlijk bestuur en het recht om te worden gehoord alsmede schending van het evenredigheidsbeginsel.
2. Tweede middel, ontleend aan schending van het beginsel van het vermoeden van onschuld en van het beginsel van onpartijdigheid.
3. Derde middel, ontleend aan schending van het rechtszekerheidsbeginsel, volgens het adagium “nulla poena sine lege”, en van het verbod van terugwerkende kracht.

4. Vierde middel, ontleend aan schending van het beginsel van geheimhouding van tuchtprocedures en gerechtelijke informatie alsmede aan kennelijke schending van de waarborgen van verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de instellingen, organen en instanties van de Unie en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 45/2001 en besluit nr. 1247/2002/EG (PB 2018, L 295, blz. 39).

Beroep ingesteld op 16 juni 2020 — OC (*) / Commissie

(Zaak T-384/20)

(2020/C 279/58)

Procestaal: Grieks

Partijen

Verzoekende partij: OC (*) (vertegenwoordiger: B. Christianos, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- de Europese Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoekster van het totale bedrag van één miljoen honderdduizend euro (1 100 000 EUR) ter vergoeding van de immateriële schade die zij tot op heden heeft geleden, en
- de Europese Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Met het onderhavige beroep vordert verzoekster krachtens de artikelen 268 en 340, tweede alinea, VWEU vergoeding van de schade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van het onrechtmatige handelen en nalaten van het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF), naar aanleiding van de publicatie door dit bureau van persbericht nr. 13/2020, waarbij persoonsgegevens en valse informatie over verzoekster op onrechtmatige wijze zijn verspreid.
2. Volgens verzoekster heeft OLAF (a) door de persoonsgegevens van verzoekster openbaar te maken (door het persbericht onder het grote publiek te verspreiden) en (b) door onjuiste en leugenachtige informatie in het betrokken persbericht te verspreiden, de regels die aan particulieren rechten toekennen, kennelijk geschonden.
3. In het bijzonder heeft OLAF door zijn optreden de bepalingen van artikel 4, lid 1, onder a) en b), de artikelen 5 en 6 en artikel 15, lid 3, van verordening 2018/1725 ⁽¹⁾, die van artikel 10, lid 5, en artikel 9, lid 1, van verordening nr. 883/2013 ⁽²⁾, alsmede het vermoeden van onschuld, het recht op behoorlijk bestuur en het evenredigheidsbeginsel geschonden.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de instellingen, organen en instanties van de Unie en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 45/2001 en besluit nr. 1247/2002/EG (PB 2018, L 295, blz. 39).

⁽²⁾ Verordening (EU, Euratom) nr. 883/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 11 september 2013 betreffende onderzoeken door het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1073/1999 van het Europees Parlement en de Raad en verordening (Euratom) nr. 1074/1999 van de Raad (PB 2013, L 248, blz. 1).

(*) Informatie gewist of vervangen in het kader van de bescherming van persoonsgegevens en/of vertrouwelijkheid.

Beroep ingesteld op 23 juni 2020 — KO/Commissie**(Zaak T-389/20)**

(2020/C 279/59)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: KO (vertegenwoordigers: S. Rodrigues en A. Champetier, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- nietig te verklaren het besluit van het PMO van 18 oktober 2019 om haar geen ontheemdingstoelage toe te kennen alsmede, voor zover nodig, het besluit van 20 maart 2020 tot afwijzing van de krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut ingediende klacht, en
- de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van artikel 69 van het Statuut en van artikel 4, leden 1 en 2, van bijlage VII bij het Statuut.
2. Tweede middel, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en niet-nakoming van de zorgplicht.

Beroep ingesteld op 17 juni 2020 — Scandlines Danmark en Scandlines Deutschland/Commissie**(Zaak T-390/20)**

(2020/C 279/60)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Scandlines Danmark ApS (Kopenhagen, Denemarken), Scandlines Deutschland GmbH (Hamburg, Duitsland) (vertegenwoordiger: L. Sandberg-Mørch, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van het besluit van de Europese Commissie van 20 maart 2020 inzake de staatssteun SA.39078 — 2019/C (ex 2014/N) die Denemarken aan Femern A/S heeft verleend voor de planning en de bouw van de vaste verbinding over Fehmarn tussen Denemarken en Duitsland;
- verwijzing van de Commissie in de kosten van verzoeksters.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters twee middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU en artikel 1, onder d) en e), van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad⁽¹⁾ geschonden door (i) alle staatsgaranties en -leningen die krachtens de bouwwet werden toegekend aan te merken als één enkele steun “ad hoc”; en door (ii) een kapitaalinjectie en alle staatsgaranties en -leningen die krachtens de planningswet werden toegekend aan te merken als nog één enkele steun “ad hoc”, terwijl elke staatslening en -garantie een afzonderlijke steunmaatregel “ad hoc” vormt die individueel aan de Commissie ter kennis werd gebracht op het ogenblik dat de voorwaarden voor elke staatslening en -garantie werden overeengekomen tussen Femern A/S en de Deense autoriteiten.
2. Tweede middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 3, onder b), VWEU en de mededeling inzake projecten van gemeenschappelijk Europees belang (hierna: “mededeling inzake PGB’s”)⁽²⁾ geschonden door het recht onjuist toe te passen en kennelijke beoordelingsfouten te maken, door te oordelen dat de steun verenigbaar is met de interne markt. Dit middel valt uiteen in vier onderdelen:
 - ten eerste voeren verzoeksters aan dat de Commissie een fout heeft gemaakt door ten onrechte vast te stellen dat de vaste verbinding van Europees belang is;
 - ten tweede heeft de Commissie een fout gemaakt door vast te stellen dat de steun noodzakelijk is, aangezien de steun geen stimulerend effect heeft en niet voldoet aan de in de mededeling inzake PGB’s omschreven voorwaarden voor het nulscenario en het bestaan van alternatieve projecten. De Commissie heeft zich in het bestreden besluit ook ten onrechte gebaseerd op een onjuist lage interne opbrengstvoet (IRR); zij berekende die immers op basis van een zeer korte levensduur van het project van 40 jaar, hetgeen niet overeenstemt met de werkelijke levensduur van de infrastructuur, d.w.z. de periode waarin Femern A/S de vaste verbinding economisch zal kunnen exploiteren;
 - ten derde heeft de Commissie een fout gemaakt door te beslissen dat de steun proportioneel is, aangezien de steun een onbepaalde duurtijd heeft. De Commissie heeft ook een aantal kennelijke fouten gemaakt in de analyse van de financieringskloof. De Commissie heeft zich ten onrechte gebaseerd op de bovengenoemde zeer korte levensduur van het project, hetgeen resulteerde in een hoger aandeel kosten in vergelijking met de opbrengsten uit de exploitatie van de vaste verbinding; de Commissie heeft de geraamde opbrengsten van Femern A/S onderschat en de geraamde kosten overschat, in het bijzonder door de exploitatiekosten op te nemen in de berekening van de financieringskloof. Ten slotte besluit de Commissie ten onrechte dat het steunbestanddeel bestaat in de interestvoet die Femern A/S betaalt aan de Deense Staat, terwijl het steunbestanddeel bestaat in het volledige bedrag van de staatsleningen en het bedrag van de door de staatsgaranties gedekte leningen omdat geen enkele privé-investeerder bereid was in het project te investeren zonder aanzienlijke staatssteun;
 - ten vierde is de Commissie ten onrechte tot de slotsom gekomen dat de steun geen ongewenste concurrentievervalsing veroorzaakt aangezien de steun ertoe leidt dat voor Femern A/S een machtspositie wordt gecreëerd in de relevante markt, er overcapaciteit wordt gecreëerd, en Femern A/S in staat is prijzen toe te passen die beneden de kostprijs liggen. Ten slotte heeft de Commissie geen rekening gehouden met het feit dat de steun wordt gebruikt voor het verslechteren van de toegang tot de haven van verzoeksters in Duitsland. De Commissie heeft niet erkend dat deze negatieve effecten zwaarder wegen dan de door de steun veroorzaakte positieve effecten.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

⁽²⁾ Mededeling van de Commissie — Criteria voor de beoordeling van de verenigbaarheid met de interne markt van staatssteun ter bevordering van de verwezenlijking van belangrijke projecten van gemeenschappelijk Europees belang (PB 2014, C 188, blz. 4).

Beroep ingesteld op 17 juni 2020 — Stena Line Scandinavia/Commissie

(Zaak T-391/20)

(2020/C 279/61)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Stena Line Scandinavia AB (Göteborg, Zweden) (vertegenwoordiger: L. Sandberg-Mørch, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van het besluit van de Europese Commissie van 20 maart 2020 inzake de staatssteun SA.39078 — 2019/C (ex 2014/N) die Denemarken aan Femern A/S heeft verleend;
- verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU en artikel 1, onder d) en e), van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad⁽¹⁾ geschonden door (i) alle staatsgaranties en -leningen die krachtens de bouwwet werden toegekend aan te merken als één enkele steun “ad hoc”; en door (ii) een kapitaalinjectie en alle staatsgaranties en -leningen die krachtens de planningswet werden toegekend aan te merken als nog één enkele steun “ad hoc”, terwijl elke staatslening en -garantie een afzonderlijke steunmaatregel “ad hoc” vormt die individueel aan de Commissie ter kennis werd gebracht op het ogenblik dat de voorwaarden voor elke staatslening en -garantie werden overeengekomen tussen Femern A/S en de Deense autoriteiten.
2. Tweede middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 3, onder b), VWEU en de mededeling inzake projecten van gemeenschappelijk Europees belang (hierna: “mededeling inzake PGB’s”) ⁽²⁾ geschonden door het recht onjuist toe te passen en kennelijke beoordelingsfouten te maken, door te oordelen dat de steun verenigbaar is met de interne markt. Dit middel valt uiteen in vier onderdelen:
 - ten eerste voert de verzoekende partij aan dat de Commissie een fout heeft gemaakt door ten onrechte vast te stellen dat de vaste verbinding van Europees belang is;
 - ten tweede wordt aangevoerd dat de Commissie een fout heeft gemaakt door vast te stellen dat de steun noodzakelijk is, aangezien de steun geen stimulerend effect heeft en niet voldoet aan de in de mededeling inzake PGB’s omschreven voorwaarden voor het nulscenario en het bestaan van alternatieve projecten. De Commissie heeft zich in het bestreden besluit ook ten onrechte gebaseerd op een onjuist lage interne opbrengstvoet (IRR); zij berekende die immers op basis van een zeer korte levensduur van het project van 40 jaar, hetgeen niet overeenstemt met de werkelijke levensduur van de infrastructuur, d.w.z. de periode waarin Femern A/S de vaste verbinding economisch zal kunnen exploiteren;
 - ten derde voert de verzoekende partij aan dat de Commissie een fout heeft gemaakt door te beslissen dat de steun proportioneel is, aangezien de steun een onbeperkte duurtijd heeft. De Commissie heeft ook een aantal kennelijke fouten gemaakt in de analyse van de financieringskloof. De Commissie heeft zich ten onrechte gebaseerd op de bovengenoemde zeer korte levensduur van het project, hetgeen resulteerde in een hoger aandeel kosten in vergelijking met de opbrengsten uit de exploitatie van de vaste verbinding; de Commissie heeft de geraamde opbrengsten van Femern A/S onderschat en de geraamde kosten overschat, in het bijzonder door de exploitatiekosten op te nemen in de berekening van de financieringskloof. Ten slotte besluit de Commissie ten onrechte dat het steunbestanddeel bestaat in de interestvoet die Femern A/S betaalt aan de Deense Staat, terwijl het steunbestanddeel bestaat in het volledige bedrag van de staatsleningen en het bedrag van de door de staatsgaranties gedekte leningen omdat geen enkele privé-investeerder bereid was in het project te investeren zonder aanzienlijke staatssteun;
 - ten vierde wordt aangevoerd dat de Commissie ten onrechte tot de slotsom is gekomen dat de steun geen ongewenste concurrentievervalsing veroorzaakt aangezien de steun ertoe leidt dat voor Femern A/S een machtspositie wordt gecreëerd in de relevante markt, er overcapaciteit wordt gecreëerd, en Femern A/S in staat is prijzen toe te passen die beneden de kostprijs liggen. De Commissie heeft niet erkend dat deze negatieve effecten zwaarder wegen dan de door de steun veroorzaakte positieve effecten.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

⁽²⁾ Mededeling van de Commissie — Criteria voor de beoordeling van de verenigbaarheid met de interne markt van staatssteun ter bevordering van de verwezenlijking van belangrijke projecten van gemeenschappelijk Europees belang (PB 2014, C 188, blz. 4).

Beroep ingesteld op 23 juni 2020 — Front Polisario/Raad

(Zaak T-393/20)

(2020/C 279/62)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (vertegenwoordiger: G. Devers, advocaat)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- het beroep ontvankelijk verklaren;
- het bestreden besluit nietig verklaren;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep tegen besluit (EU) 2020/462 van de Raad van 20 februari 2020 betreffende het namens de Europese Unie in te nemen standpunt in het associatiecomité dat is ingesteld bij de Euromediterrane overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en het Koninkrijk Marokko, anderzijds, betreffende de uitwisseling van informatie met het oog op de effectbeoordeling van de overeenkomst in de vorm van een briefwisseling over de wijziging van die overeenkomst (PB 2020, L 99, blz. 13), voert de verzoeker één middel aan, namelijk dat het besluit geen rechtsgrondslag heeft omdat besluit 2019/217 onrechtmatig is. Dit middel bestaat uit tien onderdelen.

1. Eerste onderdeel: de Raad is niet bevoegd om het bestreden besluit vast te stellen, aangezien de Unie en het Koninkrijk Marokko niet bevoegd zijn om namens en voor rekening van het volk van de Westelijke Sahara, zoals vertegenwoordigd door het Front Polisario, een internationale overeenkomst te sluiten die van toepassing is op de Westelijke Sahara.
2. Tweede onderdeel: de Raad is voorbijgegaan aan de verplichting om de kwestie van de grondrechten en het internationaal humanitair recht te onderzoeken, aangezien hij deze kwestie niet heeft behandeld alvorens het bestreden besluit vast te stellen.
3. Derde onderdeel: de Raad is zijn verplichting niet nagekomen om de arresten van het Hof van Justitie ten uitvoer te leggen, aangezien in het bestreden besluit is voorbijgegaan aan de motivering van het arrest van 27 februari 2018, *Western Sahara Campaign UK* (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Vierde onderdeel: de Raad heeft inbreuk gemaakt op de essentiële beginselen en waarden die leidend zijn voor het internationale optreden van de Unie, aangezien:
 - in besluit 2019/217 ten eerste het bestaan van het volk van de Westelijke Sahara wordt ontkend door in de plaats ervan de woorden “personen op wie de overeenkomst betrekking heeft” te gebruiken, hetgeen in strijd is met het recht van volkeren op nationale eenheid;
 - met besluit 2019/217 ten tweede een internationale overeenkomst wordt gesloten waarbij — zonder toestemming van het volk van de Westelijke Sahara — de exploitatie van zijn hulpbronnen wordt georganiseerd, hetgeen in strijd is met het recht van volkeren om vrijelijk over hun natuurlijke rijkdommen te beschikken;
 - met besluit 2019/217 ten derde een internationale overeenkomst met het Koninkrijk Marokko wordt gesloten die van toepassing is op de bezette Westelijke Sahara, een en ander tegen de achtergrond van het annexatiebeleid dat het Koninkrijk Marokko ten aanzien van dit gebied voert en van de stelselmatige schendingen van de grondrechten die de handhaving van dit beleid vergt.
5. Vijfde onderdeel: de Raad heeft het vertrouwensbeginsel geschonden, aangezien het bestreden besluit in strijd is met de verklaringen van de Unie, die herhaaldelijk heeft gesteld dat het beginsel van zelfbeschikking en het beginsel van de relatieve werking van de verdragen moeten worden geëerbiedigd.

6. Zesde onderdeel: de Raad heeft het evenredigheidsbeginsel onjuist toegepast, aangezien het, gelet op de eigen en onderscheiden status van de Westelijke Sahara, de onaantastbaarheid van het zelfbeschikkingsrecht en de status van het volk van de Westelijke Sahara als derde partij, niet aan hem was om een evenredigheidsbeoordeling uit te voeren inzake vermeende economische voordelen die de toekenning van preferenties voor dit gebied zou hebben en die zwaarder zouden wegen dan de nadelen, zoals het overmatige gebruik van natuurlijke hulpbronnen en in het bijzonder van de grondwatervoorraad.
7. Zevende onderdeel: de Raad heeft het zelfbeschikkingsrecht geschonden, aangezien:
 - in besluit 2019/217 en de daarin gesloten overeenkomst ten eerste wordt voorbijgegaan aan de nationale eenheid van het volk van de Westelijke Sahara en daarmee aan het zelfbeschikkingsrecht van dat volk door de woorden “personen op wie de overeenkomst betrekking heeft” te gebruiken;
 - in besluit 2019/217 wordt ten tweede in beginsel het bestaan ontkend van de soevereine rechten van het volk van de Westelijke Sahara op zijn natuurlijke rijkdommen en wordt het van zijn eigen bestaansmiddelen beroofd doordat de daarin gesloten wijzigingsovereenkomst een regeling omvat voor de uitvoer van de natuurlijke hulpbronnen van dat volk, die zullen worden omschreven als zijnde van Marokkaans herkomst;
 - in besluit 2019/217 ten derde, wat de territoriale dimensie van het zelfbeschikkingsrecht betreft, door een internationale overeenkomst met het Koninkrijk Marokko te sluiten die van toepassing is op het gedeelte van de Westelijke Sahara onder Marokkaanse bezetting, inbreuk wordt gemaakt op het recht van het volk van de Westelijke Sahara op eerbiediging van de territoriale integriteit van zijn nationaal grondgebied, omdat daarin de eigen en onderscheiden status van dat grondgebied wordt ontkend en de onrechtmatige opdeling ervan door de Marokkaanse muur wordt bekrachtigd. Voorts wordt met de bij besluit 2019/217 gesloten overeenkomst inbreuk gemaakt op de eigen en onderscheiden status van de Westelijke Sahara doordat producten die uit dat grondgebied afkomstig zijn, worden omschreven als zijnde van Marokkaanse herkomst. Hierdoor wordt het werkelijke land van herkomst van deze producten immers verborgen gehouden.
8. Achtste onderdeel: de Raad heeft het beginsel van de relatieve werking van de verdragen geschonden, aangezien in besluit 2019/217 en de daarin gesloten overeenkomst, door de woorden “personen op wie de overeenkomst betrekking heeft” te gebruiken, wordt voorbijgegaan aan het bestaan van het volk van de Westelijke Sahara — zoals vertegenwoordigd door het Front Polisario — als derde partij bij de betrekkingen tussen de Unie en Marokko en aan het volk van de Westelijke Sahara zonder diens toestemming internationale verplichtingen worden opgelegd met betrekking tot zijn nationale grondgebied en zijn natuurlijke rijkdommen.
9. Negende onderdeel: de Raad heeft het internationaal humanitair recht en het internationale strafrecht geschonden aangezien:
 - bij besluit 2019/17 ten eerste een internationale overeenkomst is gesloten die van toepassing is op de Westelijke Sahara, terwijl de Marokkaanse bezettingsmacht geen onderhandelingsrecht heeft met betrekking tot dat gebied en de natuurlijke rijkdommen ervan niet mag exploiteren;
 - in besluit 2019/2017 en de daarin gesloten overeenkomst ten tweede de overbrenging van bevolkingsdelen door Marokko — hetgeen een ernstige schending is van artikel 49, zesde alinea, van het vierde verdrag van Genève en van artikel 8, lid 2, onder b), viii), van het Statuut inzake het Internationaal Strafhof — wordt goedgekeurd en bekrachtigd door de woorden “personen op wie de overeenkomst betrekking heeft” te gebruiken, waardoor deze ook betrekking hebben op de Marokkaanse kolonisten die zich in het bezette Sahrawigebied hebben gevestigd;
 - met besluit 2019/217 ten derde de Marokkaanse kolonisten worden aangespoord om zich duurzaam in bezet gebied te vestigen teneinde de voordelen van de wijzigingsovereenkomst te genieten, door tariefpreferenties toe te kennen aan “Marokkaanse” producten van oorsprong uit de Westelijke Sahara, hetgeen een ernstige schending oplevert van de bovengenoemde bepalingen.
10. Tiende onderdeel: de Raad heeft niet voldaan aan de verplichtingen van de Unie inzake het internationale aansprakelijkheidsrecht, aangezien besluit 2019/217, door de sluiting van een internationale overeenkomst met het Koninkrijk Marokko die van toepassing is op de Westelijke Sahara, de ernstige schendingen van het internationaal recht door de Marokkaanse bezettingsmacht tegen het volk van de Westelijke Sahara als rechtmatig erkent en hulp en bijstand verleent bij de instandhouding van de situatie die uit deze schendingen voortvloeit.

Beroep ingesteld op 26 juni 2020 — Allergan Holdings France/EUIPO — Dermavita Company (JUVEDERM)**(Zaak T-397/20)**

(2020/C 279/63)

*Taal van het verzoekschrift: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Allergan Holdings France SAS (Courbevoie, Frankrijk) (vertegenwoordigers: J. Day, solicitor, en T. de Haan, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Dermavita Company SARL (Beiroet, Libanon)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken merk: Uniewoordmerk JUVEDERM — Uniemark nr. 2 196 822

Procedure voor het EUIPO: procedure tot vervallenverklaring

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 14 april 2020 in zaak R 877/2019-4

Conclusies

- vernietiging van de punten 3 en 4 van het dictum van de beslissing voor zover daarbij verzoeksters beroep tegen de vervallenverklaring van haar Uniemark nr. 2 196 822 JUVEDERM voor “huidimplantaten” werd verworpen, en verzoekster werd verwezen in haar eigen kosten;
- verwijzing van het EUIPO en Dermavita Company Ltd in hun eigen kosten en in die van verzoekster, met inbegrip van verzoeksters kosten voor de vierde kamer van beroep.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 58, lid 1, onder a), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 64, lid 5, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 19 juni 2020 — Wuxi Suntech Power/Commissie**(Zaak T-403/20)**

(2020/C 279/64)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Wuxi Suntech Power Co. Ltd (Wuxi, China) (vertegenwoordigers: Y. Melin en B. Vigneron, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van uitvoeringsverordening (EU) 2020/444 van de Commissie van 25 maart 2020 tot ongeldigverklaring van de facturen die door Wuxi Suntech Power Co. Ltd zijn afgegeven onder schending van de verbintenis die is ingetrokken bij uitvoeringsverordening (EU) 2017/1570;
- verwijzing in de kosten van de procedure van de Commissie en van elke partij die in de loop van de procedure tot interventie aan de zijde van de Commissie wordt toegelaten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel: kennelijke beoordelingsfout bij het beoordelen van de feiten van de zaak en schending van artikel 8 van verordening (EU) 2016/1036 van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2016 betreffende bescherming tegen invoer met subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie, en van artikel 13 van verordening (EU) 2016/1037 van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2016 betreffende bescherming tegen invoer met subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie en in het bijzonder lid 9 ervan, door te oordelen dat de verzoekende partij de voorwaarden van de verbintenis schond zoals die waren overeengekomen tussen de Commissie en de CCCME namens onder andere de verzoekende partij. De verzoekende partij handelde in overeenstemming met de verbintenis door facturen te rapporteren die overeenstemden met de wederverkopen van Suntech Europe France, Suntech Power Italy Co., Srl en Suntech Power Deutschland GmbH aan de eerste onafhankelijke afnemer in de EU tot zij niet meer met haar waren verbonden. De verzoekende partij handelde ook in overeenstemming met de verbintenis door de Commissie tijdig in kennis te stellen van de wijziging van haar aandeelhouderschap na een herstructurering die tot gevolg had dat de verzoekende partij niet langer verbonden was met de voornoemde ondernemingen.
2. Tweede middel: zelfs indien de verzoekende partij de verbintenis zou hebben geschonden, quod non, heeft de Commissie onrechtmatig gehandeld door de desbetreffende facturen ongeldig te verklaren en er rechten op te innen, aangezien de bevoegdheden waarop zij zich beroept, zijn vervallen en/of ingetrokken. Dit zou het geval zijn omdat uitvoeringsverordeningen (EU) nr. 1238/2013 en nr. 1239/2013 op 7 december 2015 zijn vervallen. Ook uitvoeringsverordeningen (EU) 2017/367 en nr. 2017/366 zijn op 3 september 2018 vervallen.
3. Derde middel: onwettigheid van artikel 3, lid 2, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 1238/2013 van de Raad van 2 december 2013 tot instelling van definitieve antidumpingsrechten op fotovoltaïsche modules van kristallijn silicium en de belangrijkste componenten daarvan (cellen), van oorsprong uit of verzonden uit de Volksrepubliek China, artikel 2, lid 2, van uitvoeringsverordening (EU) 2017/367 van de Commissie van 1 maart 2017 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op fotovoltaïsche modules van kristallijn silicium en de belangrijkste componenten daarvan (cellen) van oorsprong uit of verzonden uit de Volksrepubliek China naar aanleiding van een nieuw onderzoek in de zin van artikel 11, lid 2, van verordening (EU) 2016/1036 van het Europees Parlement en de Raad en tot beëindiging van het gedeeltelijke tussentijdse nieuwe onderzoek in de zin van artikel 11, lid 3, van verordening (EU) 2016/1036, artikel 2, lid 2, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 1239/2013 van de Raad van 2 december 2013 tot instelling van een definitief compenserend recht op de invoer van fotovoltaïsche modules van kristallijn silicium en de belangrijkste componenten daarvan (cellen), van oorsprong uit of verzonden uit de Volksrepubliek China, en artikel 2, lid 2, van uitvoeringsverordening (EU) 2017/366 van de Commissie van 1 maart 2017 tot instelling van definitieve compenserende rechten op fotovoltaïsche modules van kristallijn silicium en de belangrijkste componenten daarvan (cellen) van oorsprong uit of verzonden uit de Volksrepubliek China naar aanleiding van een nieuw onderzoek bij het vervallen van de maatregelen in de zin van artikel 18, lid 2, van verordening (EU) 2016/1037 van het Europees Parlement en de Raad en tot beëindiging van het gedeeltelijke tussentijdse nieuwe onderzoek in de zin van artikel 19, lid 3, van verordening (EU) 2016/1037, welke bepalingen de Commissie de bevoegdheid verlenen om de verbintenisfacturen ongeldig te verklaren en de douane te gelasten douanerechten te innen op eerdere invoer die in het vrij verkeer is gebracht.

Beroep ingesteld op 2 juli 2020 — KR / Commissie**(Zaak T-408/20)**

(2020/C 279/65)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: KR (vertegenwoordigers: S. Orlandi en T. Martin, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het besluit van 25 oktober 2019 nietig te verklaren om verzoekers kind niet langer aan te merken als ten laste komend in de zin van artikel 2 van bijlage VII bij het Statuut;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van het beroep wordt een middel aangevoerd ontleend aan miskenning, door de Commissie, van het begrip ten laste komend kind als bedoeld in artikel 2 van bijlage VII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie alsmede van de herziene conclusie nr. 223/04 van het college van administratiehoofden van de Unie van 30 januari 2013

Beroep ingesteld op 3 juli 2020 — KS / Frontex**(Zaak T-409/20)**

(2020/C 279/66)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: KS (vertegenwoordiger: N. de Montigny, advocaat)

Verwerende partij: Europees Grens- en kustwachtagentschap

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het ontslagbesluit van 30 augustus 2019 nietig te verklaren alsook, voor zover nodig, het uitdrukkelijke besluit tot afwijzing van de klacht van 23 maart 2020;
- het besluit tot afwijzing van het verzoek om bijstand en tot schadevergoeding van 13 februari 2020 nietig te verklaren;
- de verwerende partij te veroordelen tot betaling van een vergoeding van 250 000 EUR wegens niet-contractuele aansprakelijkheid;
- de verwerende partij te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep tegen het besluit tot beëindiging van haar overeenkomst van arbeidscontractant voert de verzoekende partij zes middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan het ontbreken van motivering en schending van het recht om te worden gehoord.
2. Tweede middel, ontleend aan schending van de status van “informant” zoals bedoeld in de artikelen 21 bis, lid 3, en 22 bis, lid 3, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie (hierna: “Statuut”).
3. Derde middel, ontleend aan misbruik van procedure.
4. Vierde middel, ontleend aan schending van het recht op een eerlijk proces en, meer bepaald, van de rechten van de verdediging en van het vermoeden van onschuld, niet-nakoming van de zorgplicht alsmede van de verplichting tot onpartijdigheid, neutraliteit en objectiviteit, ontbreken van een onderzoek teneinde de echtheid en de rechtvaardiging vast te stellen van de redenen die voor het verbreken van de vertrouwensband zijn aangevoerd, en een verschillende behandeling van personeelsleden.
5. Vijfde middel, ontleend aan een kennelijk onjuiste beoordeling.
6. Zesde middel, ontleend aan niet-nakoming van de bijstands- en de zorgplicht alsmede aan schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning van het beroep tegen het besluit tot afwijzing van het verzoek om bijstand voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan het ontbreken van motivering en schending van het recht om te worden gehoord.
2. Tweede middel, ontleend aan schending van de status van “informant” zoals bedoeld in de artikelen 21 bis, lid 3, en 22 bis, lid 3, van het Statuut.
3. Derde middel, ontleend aan een kennelijk onjuiste beoordeling

Ter ondersteuning van het beroep tegen het besluit tot afwijzing van haar verzoek tot schadevergoeding voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van artikel 26 van het Statuut en van verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de instellingen, organen en instanties van de Unie en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 45/2001 en besluit nr. 1247/2002/EG (PB 2018, L 295, blz. 39).
2. Tweede middel, ontleend aan niet-nakoming van de zorgplicht en van de verplichting tot behoorlijk bestuur in verband met het welzijn op het werk en de arbeidsomstandigheden van elk personeelslid.
3. Derde middel, ontleend aan ontleend aan schending van de artikelen 21 bis, lid 3, en 22 bis, lid 3, van het Statuut alsmede aan niet-nakoming van de bijstands- en de zorgplicht en de verplichting tot behoorlijk bestuur.

Beroep ingesteld op 3 juli 2020 — Esteves Lopes Granja/EUIPO — Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto (PORTWO GIN)

(Zaak T-417/20)

(2020/C 279/67)

Taal van het verzoekschrift: Portugees

Partijen

Verzoekende partij: Joaquim José Esteves Lopes Granja (Vila Nova de Gaia, Portugal) (vertegenwoordiger: O. Santos Costa, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP (Peso da Régua, Portugal)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij voor het Gerecht

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk PORTWO GIN — inschrijvingsaanvraag nr. 16 308 462

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 21 april 2020 in zaak R 993/2019-2

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen;
- het EUIPO en het Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP verwijzen in de kosten.

Aangevoerd middel

Schending van artikel 103, lid 2, onder a), ii), van verordening (EU) nr. 1308/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 tot vaststelling van een gemeenschappelijke ordening van de markten voor landbouwproducten en tot intrekking van de verordeningen (EEG) nr. 922/72, (EEG) nr. 234/79, (EG) nr. 1037/2001, (EG) nr. 1234/2007 van de Raad (PB 2013, L 347, blz. 671).

Beroep ingesteld op 7 juli 2020 — GitLab/EUIPO — Gitlab (GitLab)

(Zaak T-418/20)

(2020/C 279/68)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: GitLab BV (Utrecht, Nederland) (vertegenwoordiger: A. Lorente Berges, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Gitlab OÜ (Tallinn, Estland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken merk: Uniewoordmerk GitLab — Uniemerkt nr. 13 751 169

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 5 mei 2020 in zaak R 2001/2019-4

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 8, lid 1, onder a), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 7 juli 2020 — Deutsche Kreditbank/GAR**(Zaak T-419/20)**

(2020/C 279/69)

*Procestaal: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Deutsche Kreditbank AG (Berlijn, Duitsland) (vertegenwoordigers: H. Berger en K. Helle, advocaten)

Verwerende partij: gemeenschappelijke afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

- het besluit van de gemeenschappelijke afwikkelingsraad van 15 april 2020 betreffende de berekening van de voor 2020 vooraf te betalen bijdrage aan het gemeenschappelijke afwikkelingsfonds (SRB/ES/2020/24), met inbegrip van de bijlagen, nietig verklaren, voor zover het bestreden besluit, met inbegrip van de bijlagen I en II, verzoeksters bijdrage betreft;
- verweerder verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster negen middelen aan, die in wezen identiek zijn aan of overeenkomen met het eerste, tweede, derde, vierde, zevende, achtste, negende, tiende en elfde middel aangevoerd in zaak T-405/20, DZ Hyp/GAR.

Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Portigon/GAR**(Zaak T-424/20)**

(2020/C 279/70)

*Procestaal: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Portigon AG (Düsseldorf, Duitsland) (vertegenwoordigers: D. Bliesener, V. Jungkind en F. Geber, advocaten)

Verwerende partij: gemeenschappelijke afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

- verweerders besluit van 15 april 2020 betreffende de berekening van de vooraf te betalen bijdrage aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds voor 2020 (SRB/ES/2020/24), voor zover het besluit verzoekster betreft, nietig verklaren;

- de behandeling krachtens artikel 69, onder c) en d), van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht schorsen totdat de zaken T-420/17, T-413/18, T-481/19 en T-339/20 met kracht van gewijsde zijn afgedaan of totdat de zaken op een andere manier zijn beëindigd;
- verweerder verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster 7 middelen aan, die in wezen identiek zijn aan of overeenkomen met het eerste, tweede, derde, vijfde, zesde, zevende en achtste middel aangevoerd in zaak T-339/20, Portigon/GAR.

Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Techniplan / Commissie

(Zaak T-426/20)

(2020/C 279/71)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Techniplan Srl (Roma, Italië) (vertegenwoordigers: R. Giuffrida en A. Bonavita, avvocati)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- vast te stellen dat de Europese Commissie artikel 263 VWEU heeft geschonden, in strijd met de wezenlijke vormvoorschriften die gelden voor de vaststelling van een handeling die een natuurlijke of rechtspersoon — in casu Techniplan — rechtstreeks en individueel raakt, doordat zij geen rekening heeft gehouden met de brief waarin de vooraankondiging en de formele ingebrekestelling krachtens artikel 265 VWEU werden betwist;
- te gelasten dat schadevergoeding wordt betaald voor elke dag vertraging die bij de uitvoering wordt opgelopen, alsook te gelasten dat haar kosten en uitgaven worden terugbetaald.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen de beslissing en de daarmee samenhangende debetnota van 28 mei 2020, die is opgesteld tegen Techniplan s.r.l., waarmee de betaling van 107 505,66 EUR werd gevraagd, met betrekking tot het project FED/2011/261 985.

Tot staving van haar beroep stelt verzoekster dat het rechtszekerheids- en het transparantiebeginsel alsook wezenlijke vormvoorschriften zijn geschonden. Zij voert in dit verband aan:

- dat het door een particuliere onderneming opgestelde definitieve auditverslag een aantal vermeende discrepanties en onregelmatigheden bij de uitvoering van de werkzaamheden aan het licht heeft gebracht. De verzoekende onderneming heeft deze punt voor punt betwist en de aandacht gevestigd op een aantal ernstige onnauwkeurigheden in dit auditverslag;
 - dat de verzoekende onderneming de verklaringen van alle bij het project betrokken deskundigen heeft overgelegd, die ten overstaan van de Congolese rechter waren afgelegd en die aantoonde dat zij daadwerkelijk op de plaats van de werkzaamheden aanwezig waren;
 - dat de deskundigen regelmatig zijn aangeworven en door Techniplan zijn ingezet bij de uitvoering van de contractueel overeengekomen werkzaamheden;
 - dat de verzoekende onderneming zonder enige reden werd uitgesloten van de voortzetting van de overeenkomst;
 - dat de betalingen werden stopgezet zonder dat daarvoor specifieke redenen zijn opgegeven.
-

Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Max Heinr.Sutor/GAR

(Zaak T-427/20)

(2020/C 279/72)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Max Heinr.Sutor OHG (Hamburg, Duitsland) (vertegenwoordigers: A. Glos, H. Nemeček en T. Kreft, advocaten)

Verwerende partij: gemeenschappelijke afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

- het besluit van de gemeenschappelijke afwikkelingsraad van 15 april 2020 betreffende de vooraf aan het gemeenschappelijke afwikkelingsfonds te betalen bijdrage voor 2020 (SRB/ES/2020/24 — 1405146-2020-JB), nietig verklaren, voor zover het verzoekster betreft;
- de GAR verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster volgende middelen aan:

1. Schending van artikel 5, lid 1, onder e), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie ⁽¹⁾, aangezien de door verzoekster als trustee beheerde gelden van cliënten niet buiten beschouwing zijn gelaten bij de berekening van de vooraf aan het gemeenschappelijke afwikkelingsfonds te betalen bijdrage voor 2020.
2. Schending van artikel 70, lid 2, tweede alinea, onder b), van verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad ⁽²⁾, gelezen in samenhang met artikel 103, lid 7, van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad ⁽³⁾, omdat het besluit het evenredigheidsbeginsel schendt, aangezien het enkel op basis van de door verzoekster in de balans opgenomen — risicoloze — verplichtingen op trustbasis een 200-voudige bankenheffing vaststelt.
3. Schending van het beginsel van gelijke behandeling, aangezien het besluit verzoekster anders behandelt dan kredietinstellingen waarvan de nationale boekhoudkundige regels geen vermelding van verplichtingen op trustbasis vereisen of die hun balans overeenkomstig de IFRS opstellen, en beleggingsondernemingen die gelden van cliënten beheren, zonder dat deze ongelijke behandeling objectief is gerechtvaardigd.
4. Schending van artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "Handvest"), omdat het besluit inbreuk maakt op de vrijheid van onderneming, aangezien de opnemings van risicoloze verplichtingen op trustbasis in de maatstaf van heffing leidt tot een verhoging met een factor 200 van verzoeksters bankenheffing voor 2020, zonder dat een dergelijke inbreuk is gerechtvaardigd.
5. Schending van artikel 49, gelezen in samenhang met artikel 54 WVEU, aangezien het besluit verzoeksters vrijheid om een professionele activiteit uit te oefenen in de lidstaat van haar hoofvestiging beperkt, waarbij deze beperking onevenredig is en verzoekster ten opzichte van kredietinstellingen in andere lidstaten discrimineert.
6. Schending van artikel 41, lid 1 en lid 2, onder a), van het Handvest, aangezien verzoekster niet is gehoord voordat het besluit door verweerders bestuursvergadering is goedgekeurd.
7. Schending van artikel 41, lid 1 en lid 2, onder c), van het Handvest en artikel 296, tweede alinea, WVEU, aangezien het besluit niet aan de motiveringsvereisten voor handelingen van Europese administratieve autoriteiten voldoet.
8. Subsidiair, nietigheid van de rechtsgrondslag voor de maatstaf van heffing overeenkomstig artikel 14, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 3, punt 11, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, wegens schending van het beginsel van gelijke behandeling, voor zover daarbij kredietinstellingen die volgens hun nationale boekhoudkundige regels verplichtingen op trustbasis op de passiefzijde van de balans moeten vermelden, op een objectief ongerechtvaardigde wijze anders worden behandeld dan kredietinstellingen waarvan de nationale boekhoudkundige regels geen vermelding van verplichtingen op trustbasis vereisen of die hun balans overeenkomstig de IFRS opstellen.

9. Subsidiair, nietigheid van de rechtsgrondslag voor de maatstaf van heffing overeenkomstig artikel 14, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 3, punt 11, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, wegens schending van artikel 16 van het Handvest, aangezien het besluit inbreuk maakt op de vrijheid van onderneming en een dergelijke inbreuk niet is gerechtvaardigd.
10. Subsidiair, nietigheid van de rechtsgrondslag voor de maatstaf van heffing overeenkomstig artikel 14, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 3, punt 11, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, wegens schending van artikel 49, gelezen in samenhang met artikel 54 VWEU, aangezien deze rechtsgrondslag in strijd is met de vrijheid van vestiging.

(¹) Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan ontwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2015, L 11, blz. 44).

(²) Verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 juli 2014 tot vaststelling van eenvormige regels en een eenvormige procedure voor de afwikkeling van kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen in het kader van een gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme en een gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1093/2010 (PB 2014, L 225, blz. 1).

(³) Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad (PB 2014, L 173, blz. 190).

Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Deutsche Hypothekenbank/GAR

(Zaak T-428/20)

(2020/C 279/73)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Deutsche Hypothekenbank AG (Hannover, Duitsland) (vertegenwoordigers: D. Flore en J. Seitz, advocaten)

Verwerende partij: gemeenschappelijke afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

- het besluit van verweerder van 15 april 2020 (SRB/ES/2020/24), met inbegrip van de bijlagen betreffende de berekening van de vooraf te betalen bijdrage aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds voor 2020 en de berekeningsdetails, voor zover zij voor verzoekster van belang zijn, nietig verklaren, en
- verweerder verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gebaseerd op de volgende middelen:

1. Schending van het recht om te worden gehoord
 - Verweerder heeft verzuimd verzoekster te horen alvorens het bestreden besluit vast te stellen, waardoor artikel 41, leden 1 en 2, onder a), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "Handvest") is geschonden.
2. Schending van procedureregels
 - Het bestreden besluit schendt de algemene procedurele vereisten die voortvloeien uit artikel 41 van het Handvest, uit artikel 298 VWEU, uit de algemene rechtsbeginselen en uit het intern reglement van verweerder.

3. Ontoereikende motivering van het bestreden besluit
 - Het bestreden besluit bevat geen afdoende motivering; met name ontbreken de motivering van de individuele gevallen en de uiteenzetting van de fundamentele overwegingen in het kader van de evenredigheid en de beoordelingsmarge.
 - De berekening van de jaarlijkse bijdrage is bovendien niet begrijpelijk.
4. Schending van het fundamentele recht op doeltreffende rechterlijke bescherming (artikel 47, lid 1, van het Handvest) doordat het bestreden besluit niet kon worden geverifieerd
 - De ontoereikende motivering van het bestreden besluit maakt volgens verzoekster de rechterlijke toetsing aanzienlijk moeilijker.
 - Verweerder heeft in het bijzonder het beginsel van hoor en wederhoor geschonden, dat inhoudt dat de partijen zowel de feitelijke als de juridische omstandigheden moeten kunnen bespreken die voor de uitkomst van de procedure bepalend zijn.
5. De toepassing van de IPS (Institutional Protection Scheme)-indicator van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63⁽¹⁾ van de Commissie schendt hogere rechtsregels
 - De Commissie heeft bij de vaststelling van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 als gedelegeerde handeling in de zin van artikel 290 VWEU geen beoordelingsmarge, hetgeen zou hebben geleid tot beperkte rechterlijke toetsing. Hetzelfde geldt voor de toepassing van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 door verweerder.
 - Bij de toepassing van de IPS-indicator is de consequentie van verzoeksters lidmaatschap van het institutioneel protectiestelsel van de Sparkassen Finanzgruppe onjuist beoordeeld.
 - Overeenkomstig artikel 6, lid 5, tweede zin, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 heeft verweerder ook rekening moeten houden met de lagere waarschijnlijkheid dat de betrokken instelling in afwikkeling komt te verkeren en de daaruit voortvloeiende lagere waarschijnlijkheid dat de instelling van de afwikkelingsfinanciering zal gebruikmaken, en had hij het evenredigheidsbeginsel in acht moeten nemen.
6. Het in aanmerking nemen van de algemene derivatenrisicopositie in het kader van de risico-indicator voor “handelsactiviteiten, blootstellingen buiten de balanstelling, derivaten, complexiteit en afwikkelbaarheid” schendt hogere rechtsregels
 - In overeenstemming met het vereiste van de benadering naargelang het risicoprofiel had verweerder er, bij het in aanmerking nemen van de algemene derivatenrisicopositie in het kader van artikel 6, lid 5, eerste zin, onder a), en artikel 7, lid 4, eerste zin, onder a), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, rekening mee moeten houden dat in het geval van verzoekster alle derivaten aan niet-handelsdoeleinden zijn toegewezen en uitsluitend als zekerheid dienen.
7. De toepassing van de risicoaanpassingsmultiplicator schendt hogere rechtsregels
 - Verweerder had bij de vaststelling van de risicoaanpassingsmultiplicator rekening moeten houden met verzoeksters risicoaverse bedrijfsmodel als Pfandbriefbank zonder activiteiten met een handelsportefeuille en haar geringere kans op wanbetaling, overeenkomstig het vereiste van de benadering naargelang het risicoprofiel en het grondrecht van vrijheid van ondernemerschap op grond van artikel 16 van het Handvest.
8. Subsidiair: artikel 7, lid 4, tweede zin, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 schendt hogere rechtsregels
 - Door in artikel 7, lid 4, tweede zin, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 te voorzien in een relativering van de IPS-indicator schendt deze bepaling het in artikel 20 van het Handvest neergelegde algemene gelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, aangezien instellingen die aan dezelfde institutionele garantie zijn onderworpen en dus dezelfde kans op wanbetaling hebben, verschillend kunnen worden behandeld.
9. De definitie van “interbancaire deposito’s” in bijlage I, stap 1, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 schendt hogere rechtsregels
 - De in bijlage I, stap 1, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 gegeven definitie van “interbancaire deposito’s” is onwettig, aangezien deze definitie ook risiconutraal waardepapier, zoals pandbrieven op naam, op een risicoverhogende wijze bij de berekening van de risico-indicator “interbancaire kredieten en deposito’s” in aanmerking neemt.

10. De in bijlage I, stap 2, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 vastgestelde indeling in cellen schendt hogere rechtsregels

- De in bijlage I, stap 2, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 vastgestelde indeling in cellen is onrechtmatig, aangezien het geringe aantal cellen en het identieke aantal instellingen per cel geen voldoende gedifferentieerde afweging van het risicoprofiel van de betrokken instelling, zoals bijvoorbeeld van verzoekster, mogelijk maken.

(¹) Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2015, L 11, blz. 44).

Beroep ingesteld op 8 juli 2020 — Sedus Stoll/EUIPO — Kappes (Sedus ergo+)

(Zaak T-429/20)

(2020/C 279/74)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Sedus Stoll AG (Dogern, Duitsland) (vertegenwoordigers: M. Goldmann en J. Thomsen, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Wolfgang Kappes (Bochum, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk Sedus ergo+ — inschrijvingsaanvraag nr. 144 074 98

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 12 maart 2020 in zaak R 1303/2019-1

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwerping van het beroep tegen de beslissing van de oppositieafdeling in zaak nr. B 2 618 984;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten van de procedure voor het Gerecht en verwijzing van de eventueel interveniërende partij (Wolfgang Kappes) in de kosten van de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 9 juli 2020 — KV/Commissie

(Zaak T-430/20)

(2020/C 279/75)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: KV (vertegenwoordiger: M. Velardo, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

Verzoeker verzoekt het Gerecht de volgende handelingen nietig te verklaren:

- het besluit van 23 mei 2019 waarbij verzoeker is uitgesloten van vergelijkend onderzoek EPSO/AD/371/19 wegens onvoldoende beroepservaring;
- het besluit van 19 september 2019, waarbij het verzoek tot herziening van de uitsluiting van vergelijkend onderzoek EPSO/AD/371/19, is afgewezen;
- het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 31 maart 2020, waarbij de overeenkomstig artikel 90, lid 2, van het Statuut ingediende klacht is afgewezen.

Verzoeker verzoekt tevens om de verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vijf middelen aan.

1. Eerste middel: kennelijke beoordelingsfout, aangezien de drie jaar beroepservaring die verzoeker had in communicatie, niet in aanmerking is genomen.
2. Tweede middel: schending van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek, aangezien de jury criteria voor de beoordeling van de kandidaten heeft opgesteld die niet in overeenstemming zijn met de aankondiging en met name specifieke beroepservaring op het gebied van communicatie heeft vereist.
3. Derde middel: schending van het gelijkheidsbeginsel, aangezien de jury, door de kandidaten te beoordelen op basis van andere dan de in de aankondiging vermelde criteria, niet heeft verzekerd dat de beroepservaring van de kandidaten op objectieve en onpartijdige wijze wordt onderzocht.
4. Vierde middel: schending van de motiveringsplicht, aangezien EPSO niet met feitelijke gegevens heeft aangetoond waarom verzoekers ervaring niet voldoet aan de in de aankondiging genoemde criteria.
5. Vijfde middel: schending van het beginsel van gelijkheid van de partijen in het geding, aangezien EPSO geen toereikende motivering heeft verstrekt en verzoeker derhalve niet in staat heeft gesteld om bij de indiening van de klacht zijn grieven voldoende voor te bereiden.

Beroep ingesteld op 9 juli 2020 — UniCredit Bank/GAR

(Zaak T-431/20)

(2020/C 279/76)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: UniCredit Bank AG (München, Duitsland) (vertegenwoordigers: F. Schäfer, H. Großrichter en F. Kruis, advocaten)

Verwerende partij: gemeenschappelijke afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

- het besluit van de gemeenschappelijke afwikkelingsraad van 15 april 2020 betreffende de berekening van de voor 2020 vooraf te betalen bijdrage aan het gemeenschappelijke afwikkelingsfonds (SRB/ES/2020/24), met inbegrip van de bijlagen, nietig verklaren, voor zover het verzoekster betreft;
- de gemeenschappelijke afwikkelingsraad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gebaseerd op de volgende middelen:

1. Schending van wezenlijke vormvoorschriften en van het recht op behoorlijk bestuur, aangezien het bestreden besluit en de bijlagen I en II daarbij geen toereikende motivering in de zin van artikel 296, tweede alinea, VWEU en artikel 41, lid 2, onder c), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "Handvest") bevatten.
2. Schending van wezenlijke vormvoorschriften en van het in artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest neergelegde recht op behoorlijk bestuur, aangezien verzoekster vóór de vaststelling van het bestreden besluit, dat een jegens haar nadelige individuele maatregel vormt, niet is gehoord.
3. Schending van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte in de zin van artikel 47, eerste alinea, van het Handvest, aangezien het praktisch onmogelijk is om de inhoudelijke juistheid van het besluit aan een doeltreffende rechterlijke toetsing te onderwerpen.

Beroep ingesteld op 6 juli 2020 — KY/Hof van Justitie van de Europese Unie

(Zaak T-433/20)

(2020/C 279/77)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: KY (vertegenwoordiger: J.-N. Louis, advocaat)

Verwerende partij: Hof van Justitie van de Europese Unie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- nietig te verklaren het stilzwijgend besluit van 17 september 2019, bevestigd bij het uitdrukkelijk besluit van 10 oktober daaraanvolgend, tot afwijzing van het verzoek om terugbetaling van het niet in aanmerking genomen deel van de pensioenrechten die zij voor haar indiensttreding heeft verworven en heeft overgedragen aan de pensioenregeling van de Europese Unie;
- de verwerende partij te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan niet-nakoming van de zorgplicht. In dit verband wordt betoogd dat een instelling van de Unie overeenkomstig de op haar rustende zorgplicht verplicht is om de ambtenaar niet alleen op de hoogte te stellen van de regel van het bestaansminimum en de invloed daarvan op de berekening van het pensioen, maar eveneens van de mogelijkheid om de overdracht van zijn pensioenrechten uit te stellen tot het ontstaan van zijn effectieve pensioenrechten.
 2. Tweede middel, ontleend aan ongerechtvaardigde verrijking. De weigering om het deel van de nationale pensioenrechten dat is overgedragen aan de regeling van de Unie en dat niet in aanmerking is genomen bij de vaststelling van de pensioenrechten, terug te betalen, kan leiden tot een ongerechtvaardigde toe-eigening en dus een ongerechtvaardigde verrijking van de Unie alsmede tot een oneerlijk verarming van de betrokken ambtenaar.
-

Beroep ingesteld op 10 juli 2020 — Sedus Stoll/EUIPO — Kappes (Sedus ergo+)**(Zaak T-436/20)**

(2020/C 279/78)

*Taal van het verzoekschrift: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Sedus Stoll AG (Dogern, Duitsland) (vertegenwoordigers: M. Goldmann en J. Thomsen, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Wolfgang Kappes (Bochum, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk Sedus ergo+ — inschrijvingsaanvraag nr. 15 958 374

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 12 maart 2020 in zaak R 2194/2018-1

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwerping van het beroep tegen de beslissing van de oppositieafdeling in zaak B 2 863 929;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten van de procedure voor het Gerecht en verwijzing van de eventueel interveniërende partij (Wolfgang Kappes) in de kosten van de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 13 juli 2020 — Ultrasun/EUIPO (ULTRASUN)**(Zaak T-437/20)**

(2020/C 279/79)

*Procestaal: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Ultrasun AG (Zürich, Zwitserland) (vertegenwoordigers: A. von Mühlendahl en H. Hartwig, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk ULTRASUN — inschrijvingsaanvraag nr. 17 898 794

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 27 april 2020 in zaak R 1453/2019-4

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten van de procedure, daaronder begrepen de kosten die verzoekster zijn opgekomen in de procedure voor de kamer van beroep.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 15 juli 2020 — Tempora/Parlement**(Zaak T-450/20)**

(2020/C 279/80)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Tempora (Vorst, België) (vertegenwoordigers: A. Delvaux en R. Simar, advocaten)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk verklaren;
- overgaan tot nietigverklaring van het besluit van onbekende datum waarbij het Europees Parlement heeft besloten om de opdracht te gunnen aan de BVBA IMAGINA EU;
- het Europees Parlement verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep tegen het besluit om de opdracht in het kader van aanbesteding COMM/AWD/2019/421 aan een andere inschrijver te gunnen, voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 15.2 van het bestek, de zorgvuldigheids- en nauwkeurigheidsverplichtingen, de beginselen van gelijkheid, mededinging en transparantie, en artikel 170, lid 1, van verordening (EU, Euratom) 2018/1046 van het Europees Parlement en de Raad van 18 juli 2018 tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie, tot wijziging van verordeningen (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 en besluit nr. 541/2014/EU en tot intrekking van verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 (PB 2018, L 193, blz. 1) (hierna: "verordening 2018/1046"). De verzoekende partij is in dit verband van mening dat het Parlement de opdracht aan haar had moeten gunnen, aangezien de BVBA IMAGINA EU niet over voldoende economische en financiële draagkracht beschikte en dus niet mocht worden geselecteerd.
2. Tweede middel: schending van punt 23 van bijlage I bij verordening 2018/1046, artikel 16 van het bestek, de beginselen van gelijkheid, mededinging en transparantie, en de zorgvuldigheids- en nauwkeurigheidsverplichtingen. De verzoekende partij voert aan dat de door de BVBA IMAGINA EU uitgebrachte biedingen ongewoon laag zijn en niet mochten worden toegelaten.

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties
van de Europese Unie
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL